

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 26 (318) -- 1 iulie 1961

ÎN
LUMINILE
RAMPEI
documentar
fotografic

DOUĂ
SCHIȚE
ITALIENE

OMUL
CARE
S-A NĂSCUT
DE TREI ORI
pamflet

Ileana Iliescu, solistă a Teatrului de
Operă și Balet al R.P.R.

DESTINUL LUI BIDRU

de Florica ŒELMARU

În armata napoleoniană, soldaților li se spunea că fiecare dintre ei are în raniță bastonul de mareșal. În lumea capitalistă contemporană, teoria „bastonului de mareșal” din raniță a fost înlocuită cu teoria „șanselor egale” în viață. Legile prevăd de pildă obligativitatea generală a învățămîntului elementar — asta ar însemna deci că, născuți în palate sau în colibe, toți copiii aiunși la vârsta îndatoririlor școlare vor începe a desluși tainele abecedarului și ale tablei înmulțirii, păsînd astfel pe aceeași poartă a lui „0-1, 0!” și „2x2 = 4”. Legile nu îngrădesc în nici un fel accesul în școlile medii și superioare — asta ar însemna că numai cine nu este capabil sau nu se simte atras nu merge pînă la capăt pe drumul care duce la treptele superioare ale cunoașterii și la creație. Numai cine nu vrea nu devine medic ca să participe la marea bătălie contemporană împotriva cancerului, arheolog ca să reconstituie multimilenara biografie a civilizațiilor umane, inginer constructor de nave interplanetare ale viitorului. Numai cine nu vrea. Pentru că — nu e așa? — legea dă tuturor „șanse egale”...

Legea da — și viața ba. Viața în lumea capitalului. Nu demult, un raport al „Centrului pentru cercetări europene” de pe lângă Universitatea din Lausanne consemna alarmant: „În țările Comunității europene, dintr-o populație de 165.000.000 de oameni, numai 600.000 se pot bucura de o pregătire superioară... Faimoasa Școală politehnică din Franța, de exemplu, acordă anual 250 de diplome, adică tot atîtea ca în anul 1900”.

Referindu-se la datele invocate de raportul centrului de la Lausanne, „New York Herald Tribune” critica sever țările vest-europene și invita imperios guvernele respective să ia măsuri, dacă „nu vor ca țările lor să rămînă definitiv în urmă în cursa pentru învățătura și aplicațiile practice ale învățăturii”. Un singur amănunt uita ziarul american — că nici S.U.A. nu prea au autoritate morală în materie de învățămînt, de formare și promovare a cadrelor.

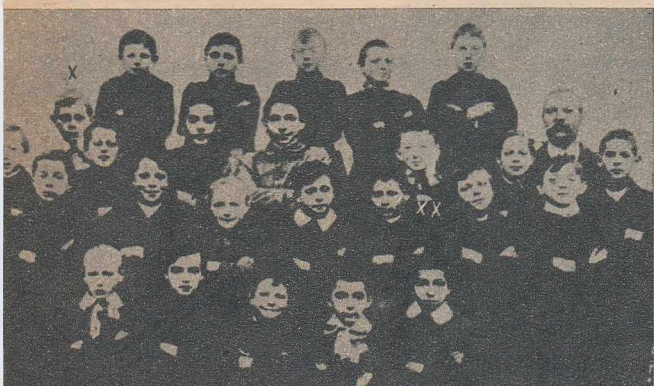
Cum rămîne însă cu „șansele egale”? Dacă numai 600.000 oameni din 165.000.000 au parte de studii superioare și dacă „șansele” sînt într-adevăr „egale”, ar trebui în mod logic să deducem că restul de 164.400.000 este alcătuit din persoane cu desăvîrșire refractare studiului! În fapt însă, nu oamenii sînt refractari, ci „șansele” sînt măsluite. Ceea ce, acum cîțiva vreme, recunoștea și dl. Paye, ministrul francez al Educației Naționale, evocînd într-un mișcător eian oratoric figura colegului său de pe băncile școlii elementare, Bidru, deosebit de dotat pentru matematici. (își termina lecțiile la această materie chiar înaintea actualului ministru, după leala mîrturisire a acestuia!).

Cum — sub presiunea comparațiilor pe care succesele științei și tehnicii sovietice le impun în întreaga lume, sub presiunea repetatelor și din ce în ce mai amplelor mișcări revendicative ale corpului didactic, studenților și chiar elevilor din Franța — guvernul francez face mare publicitate unui proiect zis „de democratizare a învățămîntului”, săptămînalul „Paris-Match” a avut ideea să pornească pe urmele lui Bidru. N-a fost greu să-l găsească. Locuiește tot în satul în care, acum 35 de ani, era coleg de școală cu dl. Paye. E factor poștal.

Săptămînalul parizian publica fotografiile de azi ale celor doi școlari din 1916 și rezuma astfel destinele lor paralele: „Lucien Paye și-a putut continua studiile la liceul din Angers. Tatăl lui era inginer... A devenit ministru al Educației Naționale. Bidru... a trebuit să părăsească școala la unsprezece ani. Tatăl lui era factor poștal. A devenit factor poștal”.

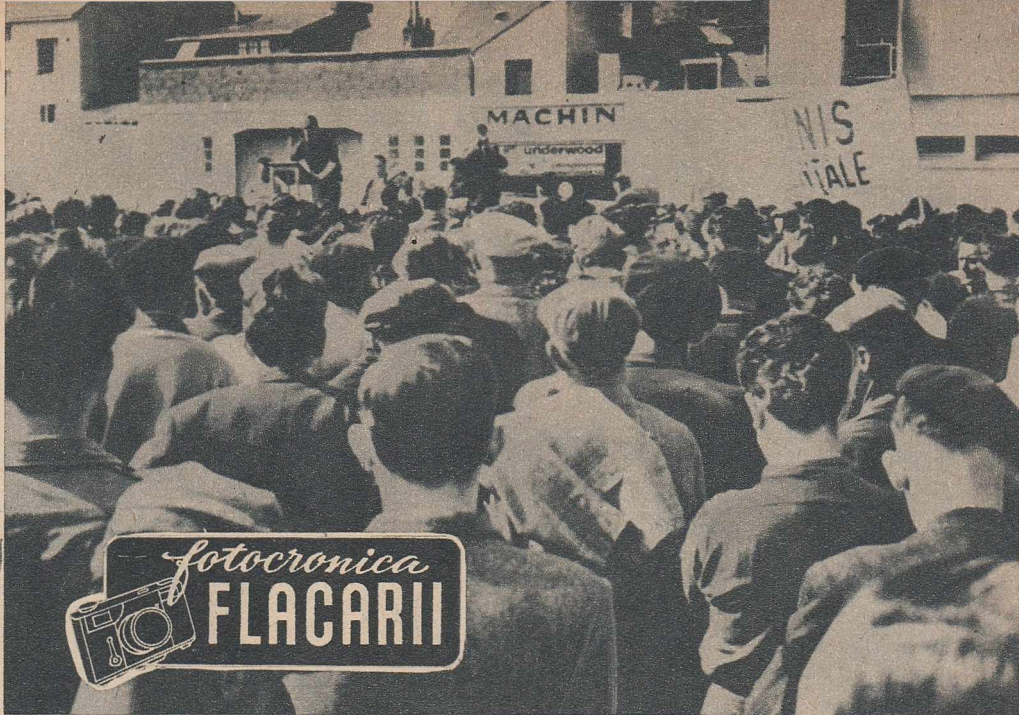
Dacă „șansele” ar fi fost într-adevăr „egale”, nu știu dacă Bidru (nu-l cunosc prenumele; pentru „Paris-Match”, spre deosebire de fostul lui coleg devenit membru în guvern, Bidru e pur și simplu Bidru) ar fi ajuns ministru. Poate nici nu l-ar fi interesat. Dar ar fi putut fi azi matematician sau fizician sau inginer...

În condițiile societății capitaliste însă, „șansele egale” sînt astfel orînduite, încît bastonul de mareșal din raniță e uneori... poșta de distribuit.

↑ 1916: Bidru (x) și Lucien Paye (xx), elevi ai Școlii comunale din Longué.

Azi: Paye este ministru, iar Bidru — factor poștal...

Mișcările fărâncșe s-au extins aproape în întreaga Franță, crescînd totodată în intensitate. Pe drumuri au fost ridicate baricade cu ajutorul tractoarelor și remorcilor, au fost tăiate firele telefonice și în unele locuri au fost ocupate subprefecturile și chiar prefecturile. În fotografie: aspect de la un miting din Saint Nazaire, la care au participat 3.000 de muncitori și țărani.

↑ Participanți din Toyama (Japonia) la acțiunea „pentru promovarea păcii și prieteniei în regiunea Mării Japoniei” demonstrează, cerînd lichidarea bazelor militare americane de pe teritoriul japonez.

În urma grevei celor 85.000 marinari ai flotei comerciale a S.U.A., un număr de 300 de nave au fost imobilizate în 30 de porturi. În semn de solidaritate, au declarat o grevă de 24 ore și docherii din New York.

MASCARADĂ PROVOCATOARE VEST-BERLINEZĂ.

La șirul de provocări din Berlinul occidental s-a mai adăugat recent încă una: militarii americani au fost puși, în cartierul Lichtenfelde, să „înfrunte” (cu baionete, tancuri și bombe fumigene aruncate din elicoptere) o așa-numită demonstrație muncitorească înscenată de un alt grup de militari americani care au apărut — tot la ordin — travestiiți în... răsculați civili.

Tema acestei manevre arată că trupele americane îndeplinesc la Berlin, ca și aiurea, rolul de jandarm al reacțiunii.

Grotescul și absurditatea acestei mascarade provocatoare au fost atît de evidente, încît pînă și revista burgheză vest-germană „Stern” s-a văzut silită să le consemneze, scriînd în comentariul la fotografiile publicate: „Timpeniile pe care le vedeți în paginile alăturate n-ar merita nici măcar să se amintească de ele, dacă nu s-ar fi desfășurat sub ochii ministrului Forțelor Terestre ale S.U.A., Elvis J. Stahr”.

Experiența

„PORUMBIȚA”

Oamenii de știință care se ocupă de studiul taurinelor fac uneori o comparație foarte plastică. Vaca — spun ei — poate fi asemuită cu o minunată fabrică vie care preface în lapte nutrețurile ce i se dau. Folosind această comparație, specialiștii trag pe bună dreptate o concluzie: cu cât oamenii vor fi mai pricepuți în a da vacilor o îngrijire și furajare bună, cu atât fabrica de lapte va funcționa mai din plin.

În legătură cu această pricepere a oamenilor, vă vom povesti o întâmplare a cărei eroină a fost... o vacă.

Vinovate... nevinovate

În raionul Slobozia, raion de Bărăgan, sînt două gospodării agricole de stat vecine. Amîn-

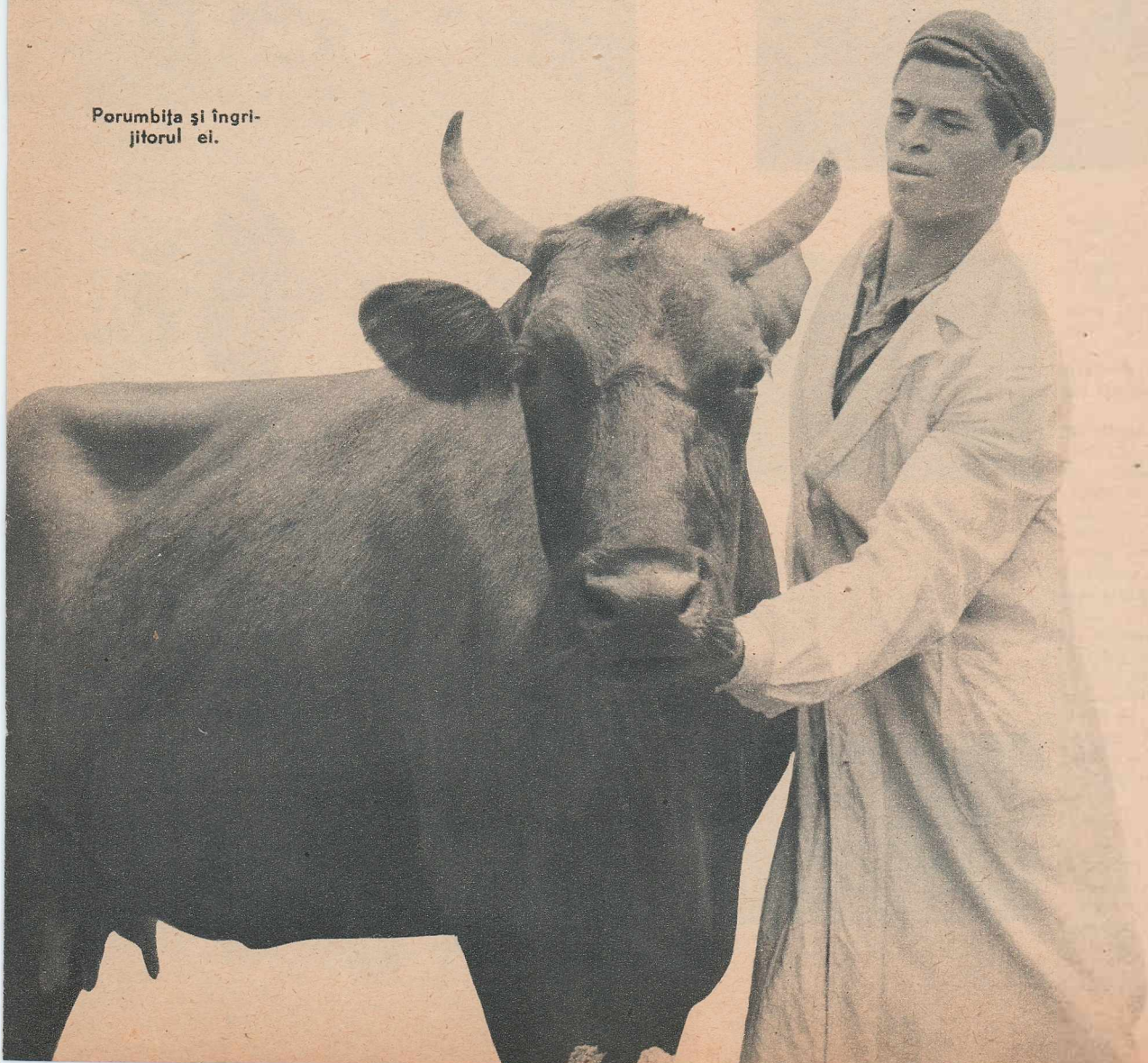
două au întinderi nesfîrșite de pămînt și turme mari de vite. Și într-un loc și într-altul sînt condiții la fel de bune pentru creșterea vacilor de lapte. Dar, pînă mai acum un an, rezultatele erau atît de deosebite de parcă cele două gospodării s-ar fi aflat la distanță de mii de kilometri una de alta și ar fi avut condiții total diferite.

La G.A.S. Andrășești, „fabrica” de lapte a vacilor funcționa din plin. În 1959 de pildă, fiecare vacă de aici a dat în medie cîte 3.688 litri lapte; în 1960, producția „fabricii” a ajuns la o medie de 4.238 litri. Pentru anul 1961, mulgătorii s-au angajat să realizeze pe cap de vacă furajată cîte 4.500 litri de lapte.

Nu tot atît de bine au stat lucrurile, la început, la gospodăria de stat din Slobozia. Aici, în 1959 vacile n-au catadicsit să dea în medie decît 2.267 litri de lapte. Iar după cum mer-

În primăvara anului trecut, ziarul „Steagul roșu”, organ al Comitetului regional București al P.M.R. și al Sfatului popular al regiunii București, a inițiat o interesantă acțiune în scopul sporirii producției de lapte. Experiența „Porumbița” — așa s-a denumit această acțiune — a arătat în mod concret că, datorită unei bune îngrijiri și furajări, sporul la lapte crește simțitor; s-au infirmat astfel unele păreri în legătură cu presupusa limită a debitului de lapte pe care îl pot da unele vaci. Dorind să contribuie la generalizarea experienței înaintate în creșterea vacilor de lapte, revista noastră publică reportajul de față, realizat cu sprijinul redacției ziarului „Steagul roșu”, care a inițiat acțiunea „Porumbița”.

Porumbița și îngrijitorul ei.

A descris în amănunțime dragostea pentru profesia de crescător de animale a lui Vasile Cristea, unul din fruntașii gospodăriei din Andrășești, metodele de muncă și priceperea lui în îngrijirea vacilor. Toate acestea sînt răsplătite prin producții mari de lapte. Printre altele, Porumbița a făcut praf afirmația că n-ar fi o vacă de rasă. A arătat ce îngrijire și furajare primește în noua ei locuință, față de foamea și de setea pe care le-a suferit înainte la G.A.S. Slobozia. Și, în sfîrșit, i-a dat în vileag pe cei care se ascund în spatele a tot felul de motive, arătînd că asemenea oameni își închipuie că pot scoate laptele de la vaci dîndu-le „apă, paie și bătaie“.

În jurnalul pe care l-a „scris“, Porumbița a luat apărarea multor surate de-ale ei. A

geau lucrurile în prima jumătate a anului 1960, se părea că nici în acest an nu se va face mai mult. Cu alte cuvinte la G.A.S. Slobozia îngrijirea vitelor rămăsese „de căruță“. Și pentru ca rămînerea în urmă să nu bată la ochi, s-au găsit și o sumedenie de motive „obiective“. Cel mai folosit era acesta:

— Vacile sînt de vină! Fiind din rase proaste și amestecate, dau producții mici. Oamenii nu pot să facă nimic.

Nu se știe dacă afirmația a fost făcută în prezența vacilor sau dacă ea a ajuns la urechea lor pe alte căi. Fapt este că au aflat-o și s-au simțit, probabil, jignite în demnitatea lor. Numai așa se explică de ce una din ele, înregistrată sub matricolul 99 și alintată cu numele de Porumbița, s-a oferit să combată netemeinicia acestei păreri. Cum? Foarte simplu. A plecat de la gospodăria de stat din Slobozia și s-a mutat la G.A.S. Andrășești. Aici a cerut să fie pusă în rînd cu celelalte vaci, hrănită și îngrijită în mod corespunzător, adică în raport cu producția. Și s-a apucat să dea lapte exact ca fabrica de care vorbeau oamenii de știință. Față de vreo două mii și cîteva sute de litri cît a dat în 1959, Porumbița a dat într-un an de zile la G.A.S. Andrășești o cantitate de 4.520 litri de lapte. Și încă cu 3,8 la sută grăsime!...

„Jurnalul“ Porumbiței

Porumbița nu s-a oprit la dublarea producției de lapte. Ea s-a apucat să scrie un „jurnal“ pe care l-a și publicat în ziarul „Steagul roșu“ din București. În jurnal, Porumbița a povestit toate întîmplările prin care a trecut.

↑
După constătuire, participanții au vizitat ferma de taurine, oprindu-se în mod deosebit la Porumbița.

Celebritatea Porumbiței a atras și operatorii cinematografilor și ai televiziunii.
→

celor de la G.A.S. Slobozia, de la gospodăria de stat din Sighireanu, de la gospodăria colectivă din Ciulnița și a altora.

Așa au aflat oamenii despre întâmplările Porumbiței și ale suratelor ei. Jurnalul a mișcat inimile multor îngrijitori de animale și i-a făcut să vadă încă o dată adevărul proverbului popular care spune că „laptele stă pe limba vacii” și că acolo unde nu se obțin producții bune sînt de vină cei ce nu se preocupă de o bună îngrijire și furajare a animalelor.

Profesori și elevi

Citind „jurnalul” Porumbiței în ziar, mulți au rîs. Mai întîi pentru că Porumbița a arătat

că proverbul „Ce folos că limba bouului e lungă, dacă nu poate vorbi” nu se potrivește la vaci. Cel puțin, la anumite vaci. Apoi pentru că filele din jurnalul ei satirizau metodele învechite folosite de unii îngrijitori. Aceste file erau însoțite de caricaturi mușcătoare la adresa celor care își ascundeau propriile lipsuri dînd vina pe vaci.

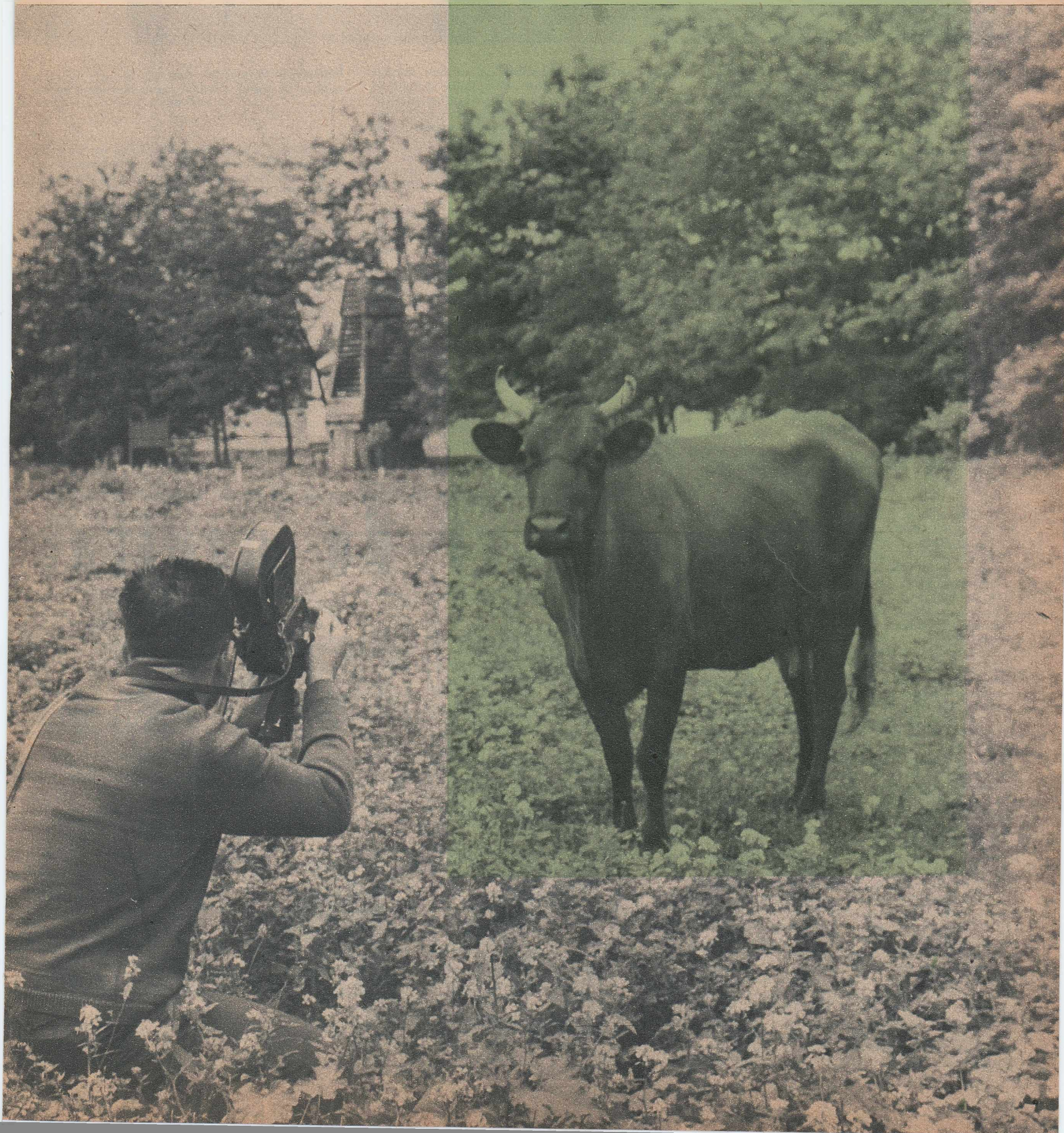
N-a rîs însă toată lumea. Ba cei de la G.A.S. Slobozia erau supărați de-a binelea că o simplă vacă îndrăznește să le dea lecții asupra felului cum trebuie să se poarte cu animalele.

Trebuie spus că, spre cîntea lor, supărarea n-a ținut mult. Citind jurnalul Porumbiței, ei și-au dat seama că la gospodăria agricolă de stat din Andrășești există o experiență bună în îngrijirea și furajarea vacilor, că acolo se

folosesc metode bune pentru a spori producția de lapte.

Într-o zi, noul director al gospodăriei de stat din Slobozia, Peneș Crișan, și organizatorul de partid, Niță Marcu, s-au urcat într-o mașină și au plecat în vizită la vecinii lor. Nu erau singuri. Împreună cu ei se aflau și cîțiva îngrijitori de animale printre care și Ștefan Beciu, fostul îngrijitor al Porumbiței. Ajunși la Andrășești, ei au fost primiți cu prietenie, invitați să viziteze grajdurile de vaci, informați asupra rațiilor de furaje ce sînt administrate vacilor, a programului de grajd, a evidenței producției.

Într-altă zi, directorul gospodăriei de stat din Andrășești, Gheorghe Hiotu, a întors vizita celor de la Slobozia. Aici el s-a interesat de

munca ingrijitorilor, a dat sfaturi folositoare în legătură cu o mai bună alcătuire a „meselor” ce se dau vacilor și cu căile pentru creșterea producțiilor de fiecare vacă furajată. Așa a început, prin mijlocirea Porumbiței și a jurnalului ei, un schimb de experiență între o gospodărie de stat frunțașă, cea de la Andrășești, și alta — G.A.S. Slobozia — ale cărei rezultate erau încă mult sub posibilități. Rînd pe rînd, „profesorii” de la Andrășești i-au învățat pe „elevii” de la Slobozia o seamă de lucruri folositoare. S-a pus ordine în gospodărirea furajelor. Numai în vara și toamna anului trecut gospodăria de stat din Slobozia a însilozat cîteva mii de tone de porumb și lucernă. O pompă submersibilă și un motor de rezervă au soluționat aprovizionarea cu apă.

Așa s-a făcut primul pas spre punerea în valoare a potențialului de producție a vacilor. În 1960, mulgătorii de la G.A.S. Slobozia au reușit să recupereze în mare parte rămînerea în urmă din prima jumătate a anului. Ei au obținut o medie de 2.686 litri lapte pe cap de vacă furajată, cu cîte 419 litri mai mult decît în anul 1959. Raportat la întregul efectiv de vaci, asta înseamnă un spor de producție de circa 50.000 litri lapte. Ceea ce nu e puțin.

În întrecere pentru ridicarea productivității „fabricii”

În jurnalul ei, Porumbița și-a manifestat de cîteva ori dorința de a ajunge în rîndul vacilor cu producție mare. După cum se știe, visul i s-a realizat. Dovadă: producția de 4.520 litri lapte pe care a dat-o într-un an de zile.

Dar Porumbița a ajutat și alte gospodării să-și sporească producția de lapte. La G.A.S. Slobozia este înregistrată, sub matricolul 100, vaca Garoafa. În primele cinci luni ale anului trecut, această vacă a dat 1.578 litri de lapte. În perioada corespunzătoare a anului în curs producția Garoafei este însă de 2.441 litri. Nu este greu de socotit că, mergînd în acest ritm, producția de lapte a Garoafei va ajunge pînă la sfîrșitul lui 1961 la un spor și mai mare. La G.A.S. Slobozia mai sînt multe vaci care par a fi dornice de a egala această performanță. Ceea ce a făcut ca planul producției de lapte-marfă pe prima jumătate a anului 1961 să fie realizat în numai 5 luni. Angajamentul muncitorilor prevede îndeplinirea planului anual în numai 10 luni, fapt ce înseamnă realizarea unei producții medii de 3.500 litri lapte pe fiecare vacă furajată și livrarea a sute de hectolitri de lapte peste prevederile inițiale.

Se pare că la fel și-au pus în „gînd” să procedeze și vacile de la G.A.S. Sighireanu, cu care Porumbița a întreținut în ultimele luni o vastă „corespondență”. Această corespondență a început pe la sfîrșitul anului trecut, cînd vacile de la Sighireanu s-au plîns de tratamentul nesatisfăcător ce li se aplică. În răspunsul ei, apărut în cadrul jurnalului, Porumbița și-a exprimat mîhnirea pentru faptul că aceste surate ale ei sînt pur și simplu transformate în... capre, sub raportul producției de lapte pe care o dau. A ieșit din nou la iveală că nu vacile sînt de vină, ci felul în care oamenii se ocupă de furajarea și îngrijirea lor. După „luarea de atitudine” a Porumbiței, vacile de la gospodăria de stat din Sighireanu au cunoscut zile mai

bune. Au făcut cunoștință cu un nou inginer zootehnist, iar crescătorii de animale au început să le îngrijească după un program bine stabilit. Ca urmare, „meniurile” zilnice au devenit mai consistente iar producția de lapte a sporit simțitor. Dintre cele 68 de gospodării de stat din regiunea București — crescătoare de vaci — gospodăria din Sighireanu se află pe locul al IV-lea în ceea ce privește producția de lapte pe primele cinci luni ale anului.

Un asemenea ajutor a fost dat și colectivităților din Ciulnița, îngrijitorilor de animale de la G.A.S. Periș și altora. Pe întinsul regiunii București au apărut astfel sute și sute de noi Porumbițe. Oamenii care răspund de îngrijirea acestora, stimulați de jurnalul Porumbiței, își dau seama că de priceperea lor depinde în primul rînd ca producția de lapte a vacilor să fie mult sporită.

★

Recent a avut loc la G.A.S. Andrășești o consfătuire inițiată de Comitetul regional București al P.M.R. în legătură cu generalizarea metodelor înaintate în creșterea vacilor de lapte pe baza rezultatelor experienței cu vaca Porumbița. Circa 300 de oameni, mulgători frunțași, brigadieri, zootehniști, oameni de știință și activiști de partid și de stat, au fost invitați

↑
Întîmplările Porumbiței descrise în „jurnalul” ei, publicat în ziarul „Steagul roșu”, sînt urmărite cu interes.

să cunoască realizările gospodăriei agricole de stat din Andrășești și rezultatele obținute de G.A.S. Slobozia în urma schimbului de experiență mijlocit de Porumbița.

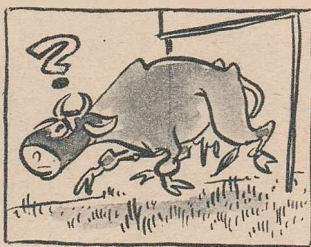
Cît de important este să se organizeze schimbul de experiență a reieșit încă o dată din cuvîntul celor ce au vorbit la consfătuire. Mulgătorul Constantin Mircioiu de la Andrășești, brigadiera zootehnistă Liliana Stoian de la G.A.S. Sighireanu, dr. Simion Rusu de la stațiunea experimentală Slobozia a Institutului de cercetări zootehnice, brigadierul zootehnist Grigore Nicolae de la gospodăria colectivă din Mărculești și mulți alții au arătat că de priceperea oamenilor depinde în cea mai mare măsură creșterea producției de lapte.

Este tocmai ceea ce și-a propus să demonstreze Porumbița, mutîndu-se pentru un an de zile de la G.A.S. Slobozia la G.A.S. Andrășești și „scriind” un „jurnal” al întîmplărilor ei în ziarul „Steagul roșu”.

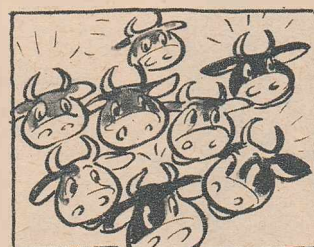
Lucian BLUJDEA

Fotografii de N. SCARLET

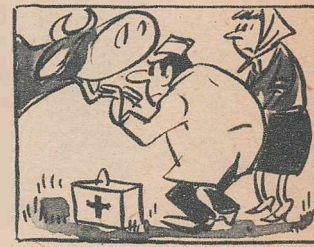
o zi de neuitat

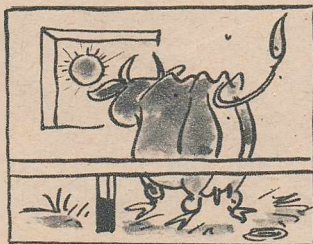
1) Mîi amintesc de primele zile rînd am venit aici, la Andrășești, în aprilie anul trecut. Eram îngrijorată și descumpănită. În Slobozia, de bine, de rău, mă obișnuisem. Aici, oare ce mi se va întîmpla?

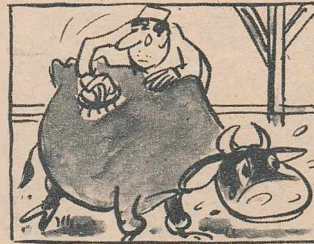
2) Suratele mele de la Andrășești erau vesele. Eu însă nu știam ce-mi rezervă viitorul.

3) Chiar din prima zi mi-au adus doctorul. Pînă atunci habar n-avusem de așa ceva.

9) Eu îl priveam însă cu regret, căci îmi anunța ceasul despărțirii de G.A.S. Andrășești.

10) Știi, dragul meu îngrijitor, că azi mă țesăli pentru ultima oară?

11) În ziua aceasta, a despărțirii, au venit să mă vadă oaspeți din toată regiunea. I-am întîmpinat nu cu plîne și cu sare, ci cu o vadră de... lapte.

Furtună în insulele verzi

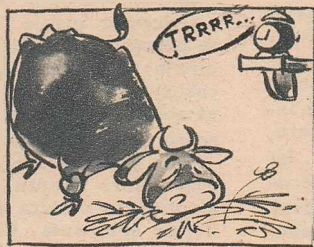

În timpul alegerilor de la 1 iunie din Zanzibar, poliția colonialistă s-a datat la represiuni sîngeroase împotriva celor ce s-au pronunțat pentru independență.

■ scurt metraj ■ scenariul: Porumbița ■ imaginea: Matty

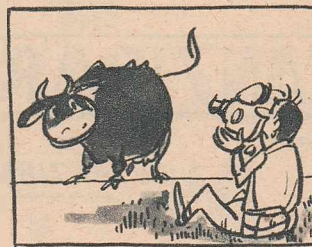
4) Iar seara m-am simțit de-a dreptul jignită cînd mulgătorul mi-a spus: „Porumbița, tu dai lapte cît o... capră”.

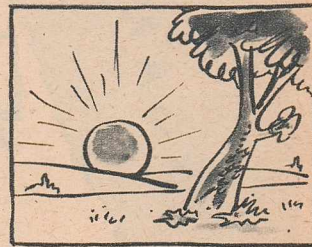
5) Supărarea mi-a trecut însă cînd am văzut cum se îngrijesc gazdele de mine: casă bună și curată, masă îmbelșugată și gustoasă, apă la timp... odihnă... odihnă... Cît despre bătaie, nici pomeneală. Trebuie să le arăt și eu recunoștință.

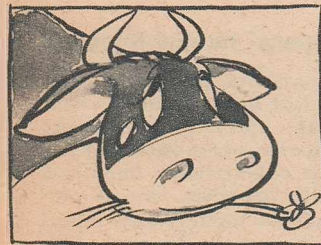
6) Cum puteam să le-o dovedesc? Desigur că dîndu-le mai mult lapte! Pînă la urmă și îngrijitorul meu e mulțumit. Și cum n-ar fi? La Slobozia, dădusem vreo două mii și cîteva sute de litri de lapte; aici, la Andrășești, am ajuns la dublu.

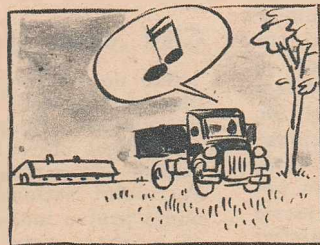
7) Faima mi s-a dus în toată regiunea. Ziarele au început să scrie despre mine, am fost fotografiată, mi s-au luat interviuri...
— Dumneata de unde ești?
— De la cinematografie.
— Aha. O să mă văd în jurnal?

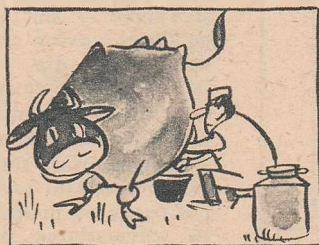
8) Iată însă că a venit și data de 7 iunie 1961. Răsăritul soarelui vestea o zi ca toate celelalte.

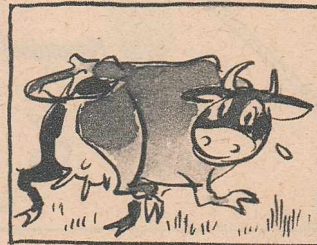
12) Ochii mi erau înecați în lacrimi. Oricum: despărțirea e despărțire!...

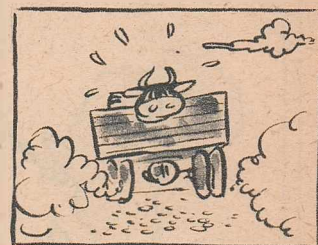
13) A venit un camion. Claxoncaza. Trebuie să mă grăbesc.

14) La plecare, vreau să mai las spre amintire un bidon plin cu...lapte.

15) O ultimă privire spre aceste locuri dragi, unde am trăit un an de zile.

16) Și acum, iată-mă în drum spre vechiul meu domiciliu: G. A. S. Slobozia. Tîn să vă fac o mărturisire: nu mai sînt tristă. Am aflat că și acolo e de trai. Vă spun tuturor: la revedere!

Furtună în insulele verzi

de ALI MOHAMED ALI

student din Zanzibar la I.M.F. — București

Patria mea, Zanzibarul, este din nou arena unor singeroase evenimente. Afirmarea voinței de libertate și independență a populației din insulele Zanzibar și Pemba, în cadrul recentelor alegeri, a stîrnit neliniștea și furia colonialiștilor englezi. Autoritățile colonialiste au atacat cu brutalitate pe alegătorii care s-au pronunțat pentru independență națională. Vărsările de sînge s-au soldat cu zeci de morți și sute de răniți. S-au efectuat arestări masive, s-a decretat starea excepțională și au fost aduse în grabă unități militare britanice din Tanganica și Kenya.

Este aceasta încă o încercare de a înăbuși în sînge lupta unui popor care-și revendică hotărît libertatea furată de colonialiști.

★

Protectoratul englez Zanzibar este constituit din insula cu același nume, din insula Pemba și alte câteva insulițe, avînd laolaltă o suprafață de aproximativ 3.000 km p. Situate în Oceanul Indian, în imediata apropiere a coastei de est a Africii, insulele noastre sînt despărțite de Tanganica printr-o strîmtoare de 30-40 km.

Cunoscute de cutreierătorii mărilor și oceanelor încă în urmă cu multe secole, aceste insule au stîrnit mai întii poftetele de cucerire ale portughezilor. Drept urmare, din anul 1503 Zanzibarul a devenit tributar Portugaliei. Și azi pot fi văzute cetățile construite cîndva de portughezi și chiar tunurile cu care aceștia trăgeau asupra africanilor.

Mai tîrziu, prin 1698, au venit dinspre nord arabii.

Seid Said bin Sultan, imamul de Muscat (Oman), și-a stabilit în 1832 capitala în Zanzibar, unde, după cum se presupune, populația fusese convertită la religia mahomedană încă de la începutul secolului al X-lea. De atunci, dinastia sa, Busaidi, a domnit în Zanzibar fără întrerupere. Sultanul Seid Khalifa bin Harub, care s-a urcat pe tron în 1911 și a murit nu demult, în vîrstă de 80 de ani, a fost urmat la tron de fiul său Seid Abdulla bin Khalif. În această perioadă Zanzibarul s-a transformat în cel mai important oraș din Africa de est, fapt care a atras asupra lui atenția puterilor colonialiste. De altfel Statele Unite ale Americii, Anglia și Franța deschiseseră consulate în Zanzibar încă din anul 1836 și respectiv 1841 și 1844, fiind urmate mai tîrziu de către Germania Kaiserului.

Sultanul cere „protecția” Angliei...

Slavii aduși de pe continent erau vînduți în Zanzibar și apoi îmbarcați spre a fi transportați în coloniile Mauritius și Réunion precum și în coloniile spaniole din America de Sud. Îmbogățindu-se de pe urma comerțului cu sclavi, traficanții europeni au făcut totul pentru a se instăpîni definitiv aici.

Pentru a înlătura concurența Kaiserului, englezii au dat ce au dat și l-au determinat pe sultan — „trimisul lui Allah pe pămînt” — să ceară „protecția” Angliei, sub pretextul că era amenințat de o agresiune din partea Germaniei. Căutînd să impună „protecția” britanică, consulul general englez în Zanzibar, E. Smith, susținea că aceasta ar însemna, chipurile, doar avizarea de către guvernul britanic în ce privește legăturile sultanului cu puterile străine. L. W. Hollingsworth, în cartea sa „Zanzibarul sub Ministerul de Externe al Angliei” (de Zanzibar s-a ocupat între 1890-1914 Ministerul de Externe al Angliei, iar apoi Ministerul Coloniilor) subliniază de asemenea că nu se preconizase vreun „amestec în treburile interne ale țării”. Și, totuși, vreme de șapte decenii Anglia nu încetează să se amestece grosolan în afacerile interne ale Zanzibarului care, cu mult înainte de 1890, își dobîndise „locul său recunoscut ca stat independent în societatea statelor independente”, așa cum ne reamintește profesorul Coupland în lucrarea sa „Exploatarea Africii de est”.

Frumusețe și... sărăcie

Insulele verzi — Zanzibarul și Pemba — sînt denumite pe drept cuvînt „locul cel mai frumos din Africa de est”. Armonizarea perfectă a anticului cu modernul fac din Zanzibar un fascinant și pitoresc oraș. Unul dintre călătorii străini care au poposit pe aceste meleaguri scrie că «diversitatea populației și înbrăcămintea oamenilor, varietatea stilurilor arhitectonice, grădinile ornamentale, străzile înguste ca

La cules de cuișoare...

niște alei, aerul continuu înmiresmat — toate acestea laolaltă îți sugerează atmosfera de basm a celor „1001 de nopți”.

În rîndul populației de aproape 300.000 de oameni predomină indigenii africani, aparținînd triburilor Wapemba, Wahadimu și Watumbatu, arabi, precum și negrii washirazi, care se pretind urmașii primilor persani ce au trecut prin Zanzibar înainte de secolul al X-lea. Numărul europenilor (în mare majoritate englezi) care locuiesc pe insulă nu trece de 500.

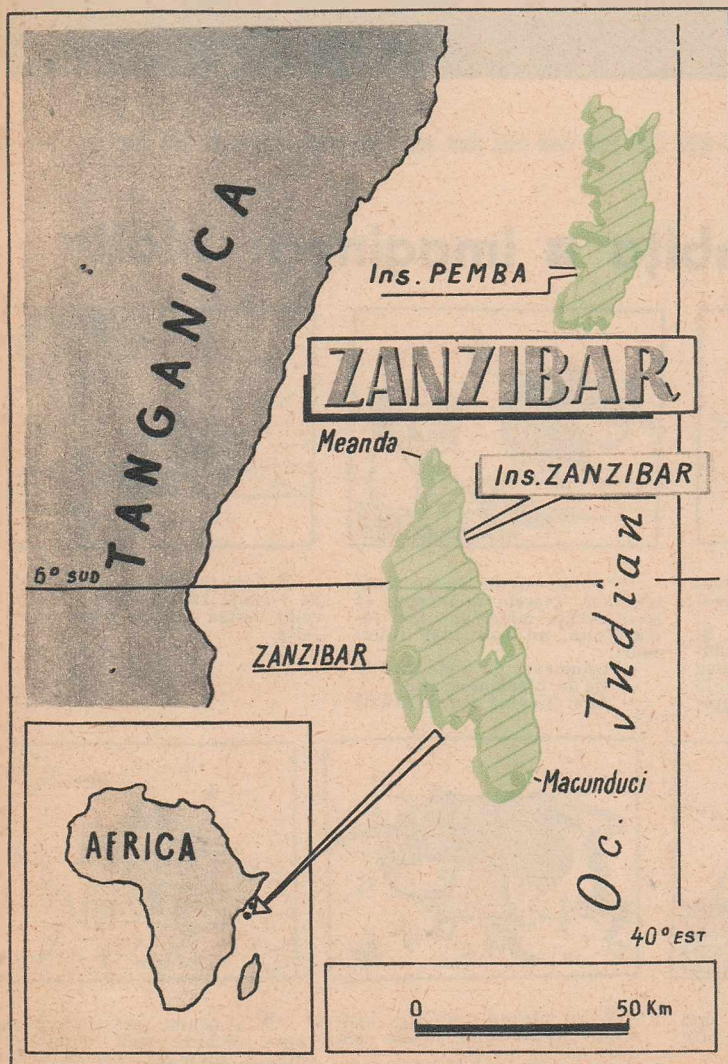
Pămîntul este deosebit de fertil, jumătate din suprafața țării fiind alcătuită din terenuri agricole. Și, totuși, autoritățile coloniale refuză să îngăduie folosirea largă a posibilităților agrare ale acestor insule. De altfel întreaga economie se bazează pe exploatarea a două produse principale: cuișoarele și kopra (făina de nuci de cocos). Chiar și cele câteva mici întreprinderi existente nu fac decît să „fabrică” unt de cuișoare și de cocos...

Dar și această bogăție a țării aparține colonialiștilor. Dreptul exclusiv de a achiziționa și prelucra recolta de cuișoare din Zanzibar îl deține compania „Clove Growers Association”.

De teama de a nu-și pierde și pozițiile și profiturile în Zanzibar, colonialiștii refuză să ne acorde independența sub pretextul clasic că poporul nostru n-ar fi „pregătit” pentru un asemenea stadiu. Mai mult, vătafii colonialiști încearcă să-i sperie pe băștinași, acreditînd ideea că independența ar putea cîci să abată asupra țării cele mai mari calamități.

Cînd „divide et impera” nu mai folosește

Sub dominația colonialistă principiul „dezbînă și stăpînește” a fost aplicat multă vreme în Zanzibar. Bunăoară, autoritățile britanice au instigat cîteva așa-zise organizații politice conduse de marionete colonialiste, împotriva Partidului Național din Zanzibar, care se pronunță pentru independența țării. Totuși faptul că, o dată cu victoria în alegerile din anul 1957, Partidul Național a devenit unul din cele mai puternice partide din țară a demonstrat în chipul cel mai grăitor că politica colonialistă nu mai poate înșela poporul.

Intenția S.U.A. de a construi pe Insulă o bază pentru rachete a provocat indignarea și revolta populației. În Zanzibar au avut loc mari demonstrații de protest. Pe zidurile caselor au apărut desene ca acesta de mai jos, în care imperiaștii americani li se spune: „Plecați acasă! Nu avem nevoie de rachete!”

Rezultatul primelor alegeri care s-au ținut în Zanzibar, în anul 1957, a constituit un prim succes al luptei dârze și îndelungate a poporului. Englezii s-au grăbit să ia măsuri pentru a preveni extinderea mișcării populare. În acest scop au făcut unele concesii de paradă. 12 membri reprezentativi au intrat în Consiliul legislativ (6 aleși, iar alți 6 numiți de sultan la propunerea rezidentului englez) pe lângă cei 12 funcționari superiori (englezi) ai protectoratului, în frunte cu rezidentul britanic, care deține postul de președinte al consiliului.

Cu ajutorul acestei manevre prezentate drept „progres constituțional”, colonialiștii urmăreau de fapt să bareze drumul poporului din Zanzibar spre independență.

De altfel „Times British Colonies Review” — organ al cercurilor colonialiste — arată pe șleau intenția colonialiștilor englezi de a permanentiza situația de protectorat. „Zanzibarul nu va putea obține un statut de stat suveran” — sublinia revista. Numai că populația insulelor verzi nu s-a lăsat înșelată și nu s-a resemnat. Dimpotrivă, și-a intensificat lupta. Înșuși rezidentul englez din Zanzibar a fost nevoit să constate că „negustorii, agricultorii, muncitorii, pescarii și chiar femeile s-au transformat”. El a fost izbit de faptul semnificativ că „femeile și-au amanetat îmbrăcămintea pentru a avea bani să plătească călătoria cu autobuzul spre mitingurile politice”.

Femeile din Zanzibar au ieșit în stradă, acoperite de văluri negre (femeile musulmane poartă văluri) și — așa cum nu se mai întâmplase niciodată înainte — au participat la demonstrații politice alături de bărbați.

Manifestându-și hotărârea de a scutura jugul colonialismului britanic, populația Zanzibarului s-a ridicat totodată împotriva încercărilor neocolonialistilor americani de a transforma teritoriul țării într-o bază militară a S.U.A. Este concludent în acest sens faptul că, în semn de

(Continuare în pag. 12)

Pentru a face față brutalităților poliției, populația Zanzibarului s-a dus la vot înarmată cu bâte.

(Urmare din pag. 11)

protest împotriva acordului secret încheiat între Anglia și Statele Unite, în vederea construcției bazei americane, utilajul destinat rampei de lansare a proiectilelor teleghidate a fost deteriorat de localnici la descărcarea de pe vasele americane.

În fața avântului mișcării pentru independență, în decembrie 1959 însuși ministrul englez al Coloniilor a întreprins o călătorie în Zanzibar și, negăsind altă soluție pentru ieșirea din impas, a decis înstituirea unei comisii care să cerceteze posibilitățile de „modificare” a constituției. A urmat o așa-zisă reformă electorală, prin care numărul membrilor aleși ai Consiliului legislativ a crescut de la 6 la...8! Cît privește dreptul de a alege, lucrurile nu s-au schimbat cu nimic, la alegeri neputînd lua parte decît cei cu avere. „Censul de proprietate nu poate fi redus — a declarat fățiș administrația engleză — deoarece în acest caz ar participa la vot și muncitorii care nu au un loc de muncă stabil”. Or, în această situație se află majoritatea populației...

Colonialiștii englezi afirmă că prin manevrele lor pregătesc acordarea independenței Zanzibarului „pe etape”. Ceea ce reprezintă încă o stratagemă respinsă de populația insulară.

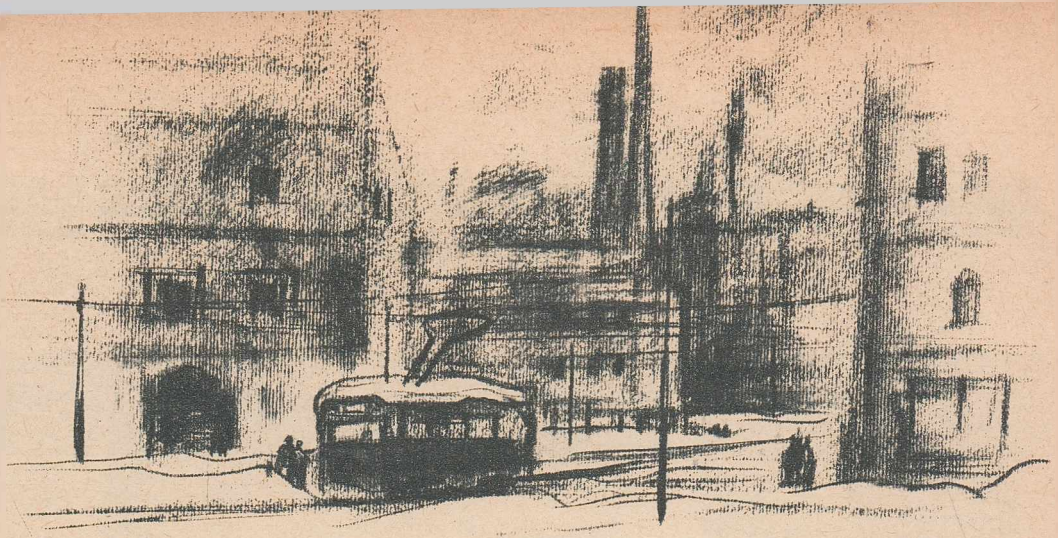
Alegerile din luna iunie a acestui an au dovedit că — în ciuda barbarelor presiuni ale poliției coloniale britanice — populația Zanzibarului se pronunță pentru o independență totală. Partidul Național din Zanzibar — care militează pentru realizarea acestui țel — a obținut majoritatea locurilor în Consiliul legislativ, iar Sheik Ali Mushin Ali, unul dintre liderii acestui partid, a fost desemnat să formeze noul guvern.

Populația Zanzibarului s-a convins de mult că de la „Beit-al Adjab” (Casa minunilor) — sediul administrației protectoratului — nu poate veni nici o minune. Adevărata minune se va înfăptui prin lupta poporului și va purta denumirea de libertate și independență deplină. Căci nu din senin s-a stîrnit furtuna ce amenință să măture și din insulele verzi rînduilele colonialiste.

Dans din Zanzibar.

Palatul sultanului.

Din viață

Două schițe traduse din italiană

Sub titlul „Viața noastră” au fost înmănușate, într-o carte apărută nu demult la Roma, o seamă de povestiri și schițe scrise de muncitori industriali și agricoli.

Schițele și povestirile cuprinse în sumarul cărții au fost selecționate în urma unui concurs instituit de „Lavoro” (Munca), organ al Confederației Generale a Muncii din Italia.

Cartea „Viața noastră”, mărturie a realității trăite direct de autorii ei, poartă amprenta unei emoționante autenticități; scrisă sobru, fără zorzoane literaturizante, paginile ei relevă, pe lângă zugrăvirea realistă a faptelor descrise, aspirația, exprimată nu rareori cu accente protestatere, spre o societate liberă, bazată pe echitate socială.

Schițele publicate în paginile de față fac parte din această culegere.

tramvaiul 41: Torino-Stupinigi

de Giuseppe ROSSI

Cine nu știe, măcar din auzite, de castelul din Stupinigi? Dar numai cine-i din Torino știe că, dacă te urci în tramvaiul 41, te duci direct pînă în cartierul de lângă faimosul castel regal.

Odinioară mergeam adeseori pe acest traseu; ba din cînd în cînd se întimplă și azi să merg pe drumul ăsta. Și de fiecare dată mi-amintesc de cîte ceva...

Amintirea mea se intrupează astăzi într-un băiat inimos care, de cîte ori mă vede, îmi sare de gît, îmi strînge mîna, își manifestă bucuria în fel și chip. Băiatul, care se numește Pino, la fel cum mă cheamă și pe mine, s-a născut în dimineața unei zile de decembrie, în 1931.

Eu mă sculasem în dimineața aceea la trei și jumătate, ca să am timp să mă și rad. Nevastă-mea mormăi ceva în somn, probabil aceleași vorbe pe care le spune de obicei: să umblu încet ca să nu se trezească puștiul care doarme în bucătărie. Maică-sa, prevăzătoare, pusese de cu seară, în dreptul lămpii, înainte de culcare,

un chipiu vechi al meu, de vatman, ca să nu-i vină lumina în ochi.

M-am ras pe bijbiite, cu ochii pe jumătate închiși, am sorbit la repezeală o ceșcuță de cafea și am pornit-o pe jos la depou.

Colegul meu, taxatorul Carlin, sosise înainte și se căznea, cu degetele amorțite, să-și răsucească prima țigară din ziua aceea.

Ninsese toată noaptea, așa că intraseră în acțiune plugurile greoaie, trase de cai cu nările numai abur.

Macaragii coborau din tramvaiele de noapte ca să controleze acele, zvîrlind cu pumnii sarea de o culoare gălbuie.

Străbăturăm orașul pustiu cu o viteză potrivită. Era un cer albicios, iar aerul nu prea rece.

— Ninge! — spuse Carlin, cu un glas de parcă descoperise ceva, bătîndu-și palmele pe brațe ca să se încălzească.

Atunci am ridicat ochii să mă uit și eu pe geam. Am plecat de pe corso Matteotti cu doi călători. Pe traseu s-au urcat puține persoane. Am ajuns la Stupinigi la cinci. Ne așteptau

un șir lung de muncitori care făceau gălăgie, glumeau. Cei mai în vîrstă așteptau tăcuți, cu capul înfundat în gulerul scurtei, cu minile în buzunar, dar cei tineri vorbeau tare, erau veseli. Cînd am sosit, mi-au zis în cor „bună dimineața”.

Mă știau toți pe nume și eu pe ei. Îi căutam din ochi unul cîte unul; știam cîte ceva din viața fiecăruia, din grijile lui, din speranțele lui. Lipsea Nunzio, napolitanul, cel mai prietenos dintre toți, cel mai simpatic, care părea un tinerel, așa slab și oacheș cum era, cu obrazul lung și glasul frumos, melodios.

— Ce-i cu Nunzio? — am întrebat.

S-a apropiat să-mi răspundă o femeie, acopeindu-și fruntea cu mîna.

— Ce s-a întîmplat? — continuai eu îngrijorat.

— Nevastă-sa așteaptă un copil! — răspunse femeia alarmată.

— Ei las', cucoană — i-am zis cu un ton de încurajare — că doar n-o fi sfișitul lumii.

— Dar vezi că-i e rău — sări dînsa.

— Cred și eu, ce dracu'! — spusei tare, căutînd în jur pe cineva care să mă susțină.

— Se pare că-i e rău de tot — zise un bătrîn care pînă atunci tăcuse.

— Au chemat doctorul? — întrebai așa, într-o doară, ca să spun și eu ceva.

— Doctorul... — mormăi bătrînul posomorît.

N-am înțeles dacă l-a nemulțumit întrebarea mea sau poate altceva.

Din vagon, taxatorul bătu din palme, arătîndu-mi ceasul.

Am pornit-o din nou la drum cu inima grea. Treaba asta nu-mi mirosea a bine. Nunzio avea un băiețel cam de vîrsta băiatului meu: un mormoloc de 7 ani, negru ca smoala, cu un păr zbirlit și doi ochi pătrunzătorici sfredelul. Îmi spunea „domnule vatman” și voia mereu să-și măsoare șapca lui cu chipiul meu.

La Porta Nuova, ardeam de nerăbdare ca șeful de linie să-mi dea plecarea. Plecai de acolo chinuit de nerăbdarea de a afla ce s-a întîmplat și am izbutit chiar să ajung cu cinci minute mai devreme. Grupul de oameni din stație discuta nervoși și îngrijorați. Mi s-a confirmat că într-adevăr Nunziatinei — căci așa i se spunea nevastei lui Nunzio — îi era foarte rău. Moașa spusese că e nevoie de doctor.

Din cofetăria de alături, negustorul cu șorțul alb îmi făcu semn să viu să beau cafeaua cu lapte pe care obișnuiam s-o iau în fiecare dimineață cînd eram de serviciu pe tramvaiul 41.

— Domnule... — apucai să spun, cînd deodată se auzi din fundul străzii un strigăt, un țipăt disperat și sfișietor care-mi oprî vorbele în gît și-mi dădu un simțămînt de groază.

Era băiatul lui Nunzio.

— Mama moare! — urlă la mine în chip sălbatic băiatul, apucîndu-mă de picioare.

— Mama moare! — continuă el să țipe.

I-am luat capul între mîini și i l-am ținut așa. Tot trupul îi zvîcnea într-un tremur, în vreme ce mă încercuia cu brațele.

M-am smucit și am alergat la Nunzio.

Locuia în fundul unei curți pline de lăzi și de tot felul de obiecte netrebuincioase, zvîrlite în neorînduială.

Sub zăpadă, contururile caselor păleau.

De îndată ce mă văzu, Nunzio mă apucă de braț, ca halucinat, parcă înnebunit; era alb la față.

Îmi spuse nu știu ce vorbe în dialect napolitan, le-am înțeles cu greu: cum că liniile telefonice sînt întrerupte din pricina nămeților, că vrea s-o ducă pe nevastă-sa cu vagonul înaintea că ea să-și dea sufletul. Era o nebunie. I-am spus și lui acest lucru și i-am promis că într-un sfert de oră îi aduc doctorul. Am dat fuga la tramvai. Am încleștat fălcile, am slobozit frînele, am apucat manivela și durr... am pornit-o. N-am oprit în nici o stație, am mers cu 70 pe oră pînă la Mauriziano. Aici am frînat brusc și, cît ai clipi din ochi, am și ajuns la spital. Portarul era un cunoscut al meu, așa că am izbutit destul de ușor să pun mîna pe un doctor. „Dar ambulantele salvării sînt plecate amîndouă!” — mi-a ripostat; se puneau problema transportului. Nu l-am lăsat să termine. I-am propus să pregătească instrumentele pentru o eventuală inter-

venție, urmînd ca, între timp, eu să întorc vagonul. Zadarnic a încercat Carlin să mă oprească.

— Întîmplă-se orice s-o întîmpla, Carlin — am urlat atunci — facem asta cu orice preț. Îmi iau eu toată răspunderea.

Taxatorul ridică din umeri, își puse țigara după ureche și se agăță cu minile de mînerul de schimb. A fost o goană nebună. Vagonul sălta, zbură pe șine, cu o viteză nemaipomenită, băteam neîntrerupt cu piciorul pe discul clopoțelului de alarmă.

N-am avut curajul să-l însoțesc pe doctor pînă în casă. M-am întors la Porta Nuova trist, cam încurcat, știînd că mă pot aștepta la orice pedeapsă. I-am explicat superiorului, fără nici un comentariu, pricina încălcării orariului.

M-am întors la postul meu, mut, pradă unei deznădejdi cumplite. Mă gîndeam la nevastă-mea, la casă, la copil, cum ține la școală tocul între degete și cum penița aia blestemată trece totdeauna de liniile caietului...

Am făcut iar cursele ca de obicei, dar n-aveam curajul să întreb ce se întîmplase și dacă doctorul mai putuse face ceva. Nu voiam să știu,

ceasul

de Renata BELLINO

Lucru sigur că, de n-ar fi fost niște te miri ce cîștiguri suplimentare de lire pe săptămînă după toate datoriile pe care le-am făcut de cînd dînsul și-a rupt mîna, n-aș fi putut să-i cumpăr niciodată ceasul.

M-am dus la un negustor de ceasornice cunoscut, un client al doctorului la care lucrez, am ales un ceas și am spus:

— Pe asta l-aș vrea, dar dacă puteți să mi-l puneți deoparte... am să-l plătesc cu încetul și, cînd voi fi gata, o să mi-l dați.

De crăciun bărbatul meu a găsit pe pat niște flaneluțe pentru copil, o cămașă și o pereche de pantofi pe care i-i cumpărasem pentru că... avea nevoie. Însă ceasul îl ascunsesem, cu cutiuță cu tot, într-un buzunar al paltonului. Pentru ca surpriza să fie și mai mare, i-am spus: „Nici vorbă de ceas nici anul ăsta; din pricina cheltuielilor pe care a trebuit să le fac, n-a fost cu putință să-ți mai iau și ceas”.

Ilustrații de N. POPESCU

n-aș fi vrut nici măcar să-l văd pe Nunzio, nici pe băiețușul cu părul zbirlit și nici pe nevastă-sa, femeia tină, slăbită de sarcină, cu ochii aceia mari și umezi, care mă pironneau mirați, parcă uimiți că ea e pe lume, că e și ea o ființă pe pămînt.

Dar la ora 10 — era ultima cursă, urma să mă întorc acasă — la 10, în vreme ce bijbiam pe cadranul ceasului căutînd minutarele fără să le văd, auzii că mă cheamă prietenos un glas emoționat.

Nunzio era lîngă mine; iar lîngă Nunzio, doctorul, sleit de puteri și zîmbind. M-am aruncat la pieptul lui și ne-am pomenit unul în brațele celuilalt.

— O să-i dăm numele Pino — îmi zise cu glas zvîcnit — o să-i spunem Pino, ca și ție. Și, plîngînd, mă sărută și mă îmbrățișă.

— Așa sîntem noi, napolitanii — îi spusese doctorului, clătînd din cap, căutînd parcă o justificare a acestei emoții.

Conduceam încetinel vagonul și mă uitam afară la florile de zăpadă de pe copacii înșiruiți la marginea drumului.

El n-a zis nimic: se vede că nici măcar nu mai trăgea nădejde. Însă eu — ce să spun?! — nu-mi găseam locul, atîta ardeam de dorința să-și pună o dată paltonul: parcă se oprise vremea în loc!

Era cam pe la amiază cînd se hotărî în cele din urmă să plece în oraș. Se afla la noi și Paolina, și Marisa, care veniseră să ne ureze de sărbători și să ne aducă vîsc.

El a mai stat de vorbă cu dînsese, chiar după ce și-a pus paltonul, dar nici gînd să-și vîre mîna în buzunar...

Ei stai să vezi că o să plece de acasă fără să se atingă măcar de buzunar! Îi spun: „Ia uită-te dacă n-ai cumva batiste murdare... Să zici și tu o dată că-ți aduci singur aminte să mi le dai; dacă nu te scotocesc eu, pot să zacă acolo și șase luni!”

În sfișit, a vîrît mîna în buzunar.

— Da' ce-i asta?

— Of... — zic eu — ia te uită unde mi-am găsit, să pun pachetul pe care tocmai voiam să nu-l vezi.

— Ei... mă rog... ține-l... — și mi-l întinse mie.

— Acum, dacă tot îl ai în mînă, deschide-l. El desfășoară ușurel hîrtia și deschide înțețitor cutiuța: dar nu zice nimic, nici o vorbă; nimic. Noi ne uitam la el cu sufletul la gură: nimic. Se duse în odaia cealaltă cu capul plecat, ca un taur. Paolina și Marisa ieșiră în tăcere.

Mă duc în cealaltă odaie: îl găsesc așezat pe pat, cu ceasul în față. Plîngea; lacrimile îi curgeau șiroaie... Încărunțiseară amîndoi laolaltă, dar n-apucasem să-l văd niciodată plîngînd așa.

După masă ne-am dus la soră-mea și cumnatu-meu, care ne așteptau la ei. Pe drum, îl întreb la un moment dat:

— Ce oră e?

El se uită roată împrejur: caută turnul, clopotnița bisericii sau vreo prăvălie cu ceas în vitrină.

— Da' acum ai și tu unul!

N-a fost chip să-l fac să se uite la ceasul de pe propria lui mînă. Cînd am ajuns acolo, soră-mea și toți credeau că o să-i vadă ceasul: da' de unde, îl ținea bine ascuns sub mîneacă.

— Da' pentru Dumnezeu, nu ne-arăți și nouă darul?

Nici gînd să-l clintesteți, avea o mutră aproape încăpățînată; cînd l-am silit să arate ceasul și l-a văzut și el din nou, a început iar să plîngă de față cu toți. Știam bine că plînge de fericire; și, totuși, cine știe de ce, ne-a venit și nouă să plîngem...

În romînește de Despina MLADOVEANU

MOZAIC

PIESE DE SCHIMB PENTRU „MAȘINA OMENEASCĂ”

În 1935, la Congresul internațional de fiziologie de la Moscova, marele savant sovietic I.P. Pavlov prezenta delegaților — pentru prima dată în lume — un cap de cîine menținut în viață pe cale artificială.

În cei peste 25 de ani care s-au scurs de atunci, medicina a făcut mari progrese; s-au obținut numeroase realizări și în direcția menținerii în viață pe cale artificială a unor organe sau părți ale organismului, iar medicina sovietică a fost tot timpul în fruntea acestor cercetări. Scopul urmărit este de o importanță deosebită: realizarea unei metode de înlocuire a organelor care nu mai lucrează normal. Prin implantarea, în locul acestora, a unor organe ce funcționează normal se vor putea salva numeroase vieți.

O parte din dificultățile tehnice legate de transplantarea organelor au putut fi înlăturate. Eforturile în această direcție au ajuns însă la un moment dat în impas, datorită unui „amănunt” neprevăzut: după câteva zile de la implantare, organul respectiv începea să se degradeze, distrugându-se treptat.

Misterul s-a lămurit relativ de curînd. Organismul nu-i tolerează pe acești „oaspeți” nepoftiți, luptînd împotriva lor cu o tenacitate surprinzătoare și, din păcate, excepțional de eficientă. Mecanismul este analog cu cel folosit împotriva microbilor; organismul fabrică anumite substanțe chimice — anticorpi — cu ajutorul cărora distruge tesutul străin.

Acest obstacol neașteptat a zădărnicit eforturile făcute în domeniul transplantării organelor. În ultimul timp s-au obținut totuși unele realizări promițătoare. Numeroase cercetări au dovedit că există modalități de blocare a acestor fenomene de „apărare” a organismului față de organele implantate. Una dintre acestea este iradierea, înainte de implant, cu raze roentgen sau cu izotopi radioactivi a celui ce urmează să sufere operația. Eficiența acestei metode se explică prin faptul că ea scade rezistența naturală a organismului față de organul implantat, împiedicînd formarea de anticorpi. S-a mai demonstrat un fapt extrem de interesant: dacă unui nou născut i se injectează celule luate de la organisme adulte, acesta devine ulterior apt să suporte transplantarea de tesuturi străine. Procedul este analog vaccinării. Nu este deci exclus ca în viitor tuturor copiilor să li se aplice imediat după naștere un asemenea „vaccin”, asigurîndu-li-se astfel posibilitatea de a beneficia de orice intervenție de greafare ce s-ar dovedi necesară în cursul vieții.

O dată această barieră înlăturată, se vor deschide perspective nelimitate în direcția înlocuirii organelor „uzate” sau „defectate” ireparabil. Medicina va putea deci realiza adevărate ateliere pentru piese de schimb în complicata mașină a corpului omenească.

UN AUTOMOBIL CU ROȚILE AȘEZATE ÎN ROMB

Într-un articol apărut în revista „Design News” se afirmă că așezarea în romb a roților unui automobil (cele o singură roată în față și în spate, iar la mijloc două) micșorează solicitarea la răsucire a elementelor caroseriei pe drumuri accidentate. Această schemă de așezare a roților permite eliminarea diferențialului și a axei cardanice (motorul instalat în spate fiind solidar numai cu roata din spate), micșorarea greutatei automobilului și simplificarea culiei de viteze.

Motorul cu o putere de 43 C.P. instalat pe automobilul „FIAT 1.100” este legat de osia roții printr-un sistem de transmisie „cu melc”. La acest automobil roțile laterale preiau cîte 13% din greutatea sa, iar cea din spate (antrenoare) și cea din față (directoare) cîte 37%. Existența unei singure roți directoare cere un efort mai mic pentru conducere și simplifică sistemul de conducere — afirmă revista „Design News”.

OȚELUL „PIRO- FERAL”

Pentru a da oțelului stabilitate chimică și rezistență la temperaturi înalte i se adaugă nichel, crom, wolfram, vanadiu și molibden — metale care se găsesc în cantități mici în scoarța pămîntului și a căror extracție este dificilă.

La Institutul național pentru materiale și tehnologie din Praga a fost elaborată o metodă de înlocuire a tuturor acestor metale rare cu aluminiu, care se găsește în scoarța terestră în cantități practic inepuizabile. Oțelul inoxidabil și rezistent la temperaturi înalte obținut cu ajutorul acestei metode nu este cu nimic inferior celor mai bune oțeluri crom-nichel, fiind în schimb mult mai ieftin și putînd fi topit în cantități mult mai mari în cuploarele existente.

Oțelul elaborat după noua metodă a fost denumit „piroferal”.

ANESTEZIC EXTRAS DIN CUIȘOARE

Medicii japonezi — afirmă ziarul „Die Tat” — utilizează cu succes un nou anestezic extras din cuișoare, posedînd proprietatea de a provoca instantaneu insensibilitatea absolută a durerii, insensibilitate care dispare însă tot atît de brusc, numai după două minute.

Preparatul se prezintă sub formă unei substanțe incolore și inodore, cu consistență uleioasă, și a fost descoperit în laboratoarele europene, care însă nu l-au putut dizolva. Se pare că japonezii au reușit acest lucru și utilizează noua substanță în operații mici, de scurtă durată, ca de exemplu extracții dentare dificile. Alte utilizări ale preparatului sînt decamdată excluse, deoarece, injectat intravenos, el are un efect iritant — se speră însă ca prin noi experiențe să se înlătorească acest inconvenient.

Pe întinsul holdelor

ORIZONTAL: 1) Așa și-a intitulat V. Em. Galan romanul închinat luptei comunistilor pentru transformarea socialistă a agriculturii — Belșug de roade. 2) Acolo se treieră și... se cîntă — Recoltarea cerealelor, care azi se execută în măsură din ce în ce mai mare cu mijloace mecanizate. 3) Mai mare în cireada vacilor (pl.) — ...și cea mai mare peste agricultura Greciei antice (mitologie). 4) De la (od.) — Element chimic ce stă la baza unor îngrășăminte necesare agriculturii și pentru producerea cărora Congresul al III-lea al P.M.R. a trasat sarcina construirii unor obiective industriale — Arma albinei. 5) Sistem de canale pentru alimentarea cu apă a holdelor pe timp de secetă (pl.). 6) Bucate ținute prea mult pe foc — Sau — Slep pentru transportul cerealelor și stufului pe Dunăre. 7) Operă — Dușmanul puilor — Simbolul rubidiului. 8) Puși la saramură — Oraș în Austria. 9) A da apă animalelor — Muncitori agricoli în Orientul arab. 10) Plantă cultivată mult la noi și folosită în industria parfumurilor — ...și o plantă textilă. 11) Localitate în R.P. Ungară — Holdele, după ploaie. 12) Manifestare a activității umane (pl.) — Cărare.

VERTICAL: 1) Mașină pentru treieratul cerealelor — Varietate de salcie cu frunze albicioase. 2) Pămînt lucrat — Produs al holdelor (pl.). 3) Ialomîța, care străbate Bărăganul — Un lucru terminat. 4) Răcirea cerealelor dintr-un siloz prin introducerea de aer sub presiune — Răsare. 5) În Mizil — Recipient perfect izolator. 6) Frunțas — A pregăti ogoarele pentru însămînțare — Animalul din... berărie. 7) Sucul dulce al florilor pe care albinele îl transformă în miere (pl.) — A exista. 8) Virf de... cereală — Timpul în care munca țaranilor noștri pe ogoare era exploatată de moșieri și chiaburi. 9) Măsură veche pentru cereale (pl.) — Animale de tracțiune pe căre le folosesc țaranii din America de Sud. 10) Posedă — Cămașă țărănească — Notă muzicală — La jocul de table. 11) Firidă — Alună de pămînt. 12) Începe asolamentul... — Stațiunile noastre de mașini și tractoare vor dispune pînă la sfîrșitul perioadei 1960-1965 de peste 43.000 asemenea mașini complexe pentru recoltatul cerealelor păioase și 8.000 pentru recoltatul porumbului.

Dezlegarea jocului „DIN LUNA IUNIE”, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) Belinski — Cer. 2) Odesa — Ampere. 3) Turn — Glier — I. 4) Ea — Acri — Tuna. 5) Vraț — Inmăiat. 6) Dr — Cliești. 7) L — To — Au — I — EE. 8) Atelaj — Negru. 9) Solar — Si — Oig. 10) Ta — Cîreșar — E. 11) Uns — Potemkin. 12) Narcise — Rîme.

Cititori către cititori

Goran Elena, elevă la școala de meserii, Rm. Vlcea, str. Știrbei Vodă nr. 20, dorește să corespunde cu elevi și eleve pe teme de literatură, învățămînt, sport, cinematograf și să facă schimb de cărți postale ilustrate.

Kuriatko Eugen, elev cl. a X-a, Arad, str. Bolintineanu nr. 12, și Brebenel Jeni, elevă cl. a X-a reală, școala medie „Aurel Vlaicu”, Breaza, doresc să corespunde pe diferite teme și să facă schimb de cărți postale ilustrate.

Momirovici Slavco, elev în anul III, Sînnicolaul Mare, str. M. Malinovski nr. 17, dorește să corespunde pe teme de sport, turism și să facă schimb de fotografii ale actorilor de cinema și cărți postale ilustrate.

Doresc să facă schimb de fotografii ale actorilor de cinema și de cărți postale ilustrate următorii:

Dimcică Angela, elevă cl. a IX-a, Medgidia, str. Ecaterina Teodoroiu nr. 8; Pavel Mia, elevă cl. a IX-a, Medgidia, str. Oprea Hîrcoiu nr. 29; Stănescu Teodora, elevă cl. a X-a, Pitesti, str. Fîntîni nr. 46.

moda pentru tineret

„Publicați și modele de haine de vară pentru bărbați!”... „Trăim mai bine, în orașe mai frumoase ca oricând. Am vrea ca și îmbrăcămintea noastră să se armonizeze cu peisajul înnoit al patriei” — ne spun în scrisorile adresate redacției tineri din diferite colțuri ale țării.

O dorință cum nu se poate mai legitimă și căreia creatorii de modele din industria de confecții li vin în întâmpinare prin creații mereu noi. Ei au conceput pentru băieții între 16 și 19 ani o modă practică, adecvată cerințelor vieții.

Am ales pentru cititorii noștri, din colecția realizată pentru Congresul modei de la Berlin de către creatorii de la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej”, două modele reprezentând garderoba de vară a unui adolescent. Ele reflectă simplitatea și confortul.

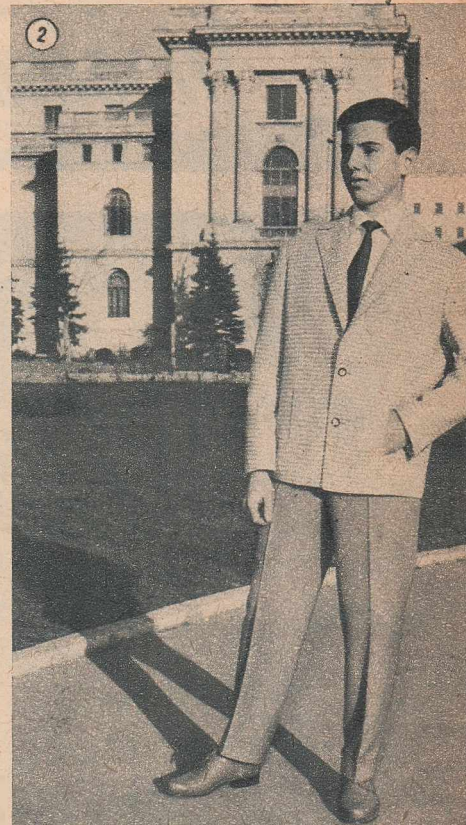
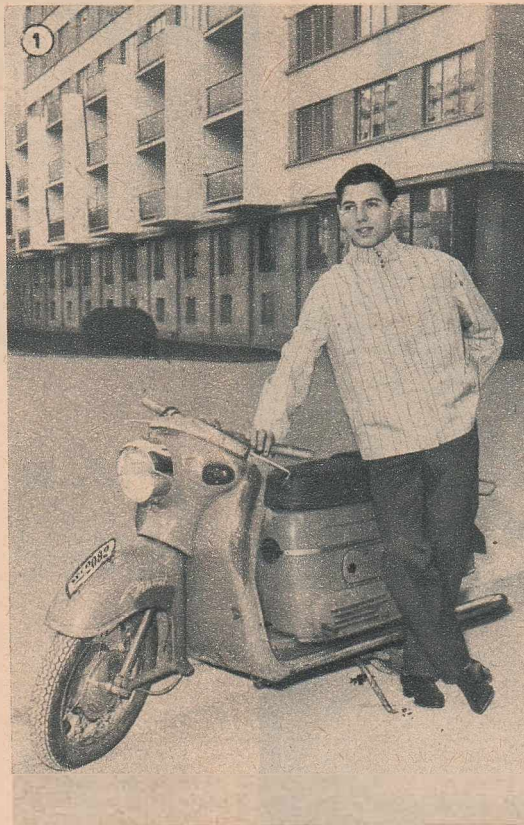
Deosebit de practic e sacoul din țesătură de bumbac, într-o culoare sobră, cu croiala lejeră. E fără revere și are două buzunare aplicate. Pantalonul e fără manșetă. Se poartă cu o cămașă în dungi viu colorate, cu gulerul sport.

Pentru excursii și sport, creatorii de la F.C. „Gh. Gheorghiu-Dej” propun această ținută (foto 1) în care fantezia și-a spus din plin cuvântul. Peste o bluză din țesătură imprimată, „Răduca” și un pantalon albastru se poartă o jachetă din balon în carouri. E închisă în față cu fermoar, are pe piept buzunare aplicate, cu clape, iar gulerul și manșetele sînt încheiate cu nasturi.

O ținută mai elegantă o constituie acest sacou din stofă fantezi (foto 2) care se poartă cu un pantalon din stofă uni fără manșetă. Linia sacoului e lejeră, necambrată, reverul nu prea lat și puțin lungit. Se încheie la doi nasturi. Buzunarele tăiate vertical dau o notă tinerească și originală.

La ocazii festive, linia se menține sobră. Costumul e în carouri; haina încheiată la doi nasturi, cu revere înguste, lungi, e croită lejer. Pantalonii sînt fără manșetă. În completarea ținutei, o cămașă albă de poplin și o cravată.

Amintim tinerilor noștri cititori că estetica vestimentară constă în primul rînd în discreție, în armonizarea ținutei cu împrejurarea în care ne aflăm, în asortarea diverselor elemente de îmbrăcăminte în așa fel încît să constituie un tot armonios.

de vorbă cu medicul: Arterioscleroza (1)

tulburări ale diverselor organe sau funcții interesate: tulburări de memorie, scăderea capacității intelectuale, amețeli, modificări ale caracterului, insomnie, durere în regiunea inimii, balonări și alte tulburări digestive, senzație de frig la mîini și picioare etc. Palparea arterelor la aceste persoane dă senzația de „țevă de pipă” sau de „trahee de gîscă”. O deosebită grijă reclamă ateroscleroza arterei aorte, a cărei evoluție este cu atât mai gravă cu cît ea depinde de suferințele altor organe ca: inima, creierul sau rinichii.

Cea mai gravă complicație a arteriosclerozei constă în ruperea arterei, ceea ce dă naștere la emoragie internă consecutivă.

CAUZELE BOLII sînt variate: vîrsta înaintată, infecțiile (foarte frecvent reumatismul articular acut), insuficiența glandelor sexuale, intoxicații cu plumb, nicotină. Factorii ereditari își au importanța lor (mai mult prin condițiile similare de mediu și de alimentație). Alcoolul și tutunul au un rol destul de important în instalarea maladiei. Hipertensiunea arterială poate produce de asemenea arterioscleroză și aceste două maladii se combină, agravînd întregul tablou al bolii. Consumul exagerat de grăsimi și dulciuri și creșterea colesterolului în sînge ca urmare a unei tulburări în arterele grăsimilor în organismul omenesc constituie unul din factorii importanți în declanșarea arteriosclerozei.

Despre profilaxia și tratamentul arteriosclerozei vom vorbi în numărul viitor al revistei.

Dr. SILVIU GHEREA

colțul cosmeticiei

ÎNGRIJIȚI-VĂ PĂRUL

Deși moda din ultimii ani a „redus” lungimea părului, el nu rămîne mai puțin podoaba naturală de o mare importanță în înfățișarea noastră fizică.

De aceea, îngrijirea părului trebuie să facă obiectul unei atenții deosebite.

Glandele aflate la rădăcina firului de păr secretă o materie grasă care pătrunde în firul de păr și-l parcurge în toată lungimea lui, asigurîndu-i hrănirea, rezistența și suplețea. Dar soarele puternic sau bătaia vîntului usucă materia grasă care-i dă părului sănătatea, făcîndu-l să se asprească. Iată de ce noi trebuie să ajutăm întreținerea naturală a părului prin măsuri de întreținere exterioară (folosirea produsului denumit Colestral, masaj și periat) și prin îngrijiri estetice.

După aplicarea Colestralului se pune pe cap o bonetă de baie sub care părul va sta timp de 10-15 minute. Această ope-

rație se face mai des sau mai rar, după starea în care se află părul. Masajul pielii capului după baia cu Colestral se face fricționînd bine pielea capului cu vîrfurile degetelor pentru a activa circulația sîngelui, învîiorînd astfel pielea. Vom peria părul energic, cu o perie tare, pornind de la baza firului de păr spre capăt. Se desparte părul în șuvițe care se perie pe rînd, pe deasupra și pe dedesubt. Apoi se perie din nou tot părul în direcția plep-tănatului și în sens contrar. Periatul capului reactivează circulația, aerisește părul, înlătură praful și materia secretată la rădăcină. Îngrijirile estetice constau în: o coafură permanentă bine făcută și băile cu șampon.

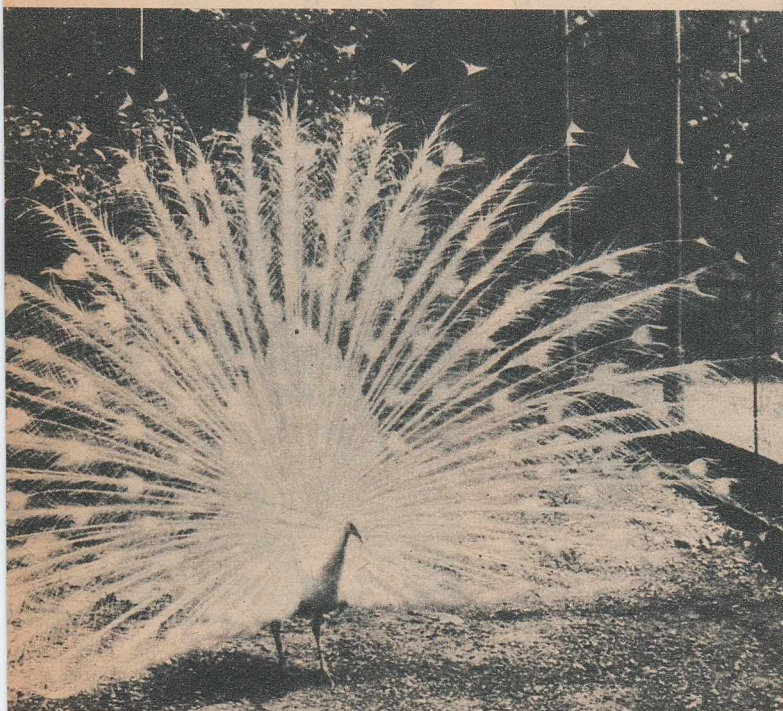
Nu uitați că pentru păr — ca și pentru restul trupului — sănătatea este prima condiție a frumuseții.

Georgeta MĂLIN

NOTĂ: Rețeta unui emolient obișnuit, glicerolatul de amidon, de care am amintit în rubrica noastră de la numărul trecut, este, cu exactitate, următoarea: amidon de grîu — 7 gr; apă — 7 gr; glicerină — 93 gr.

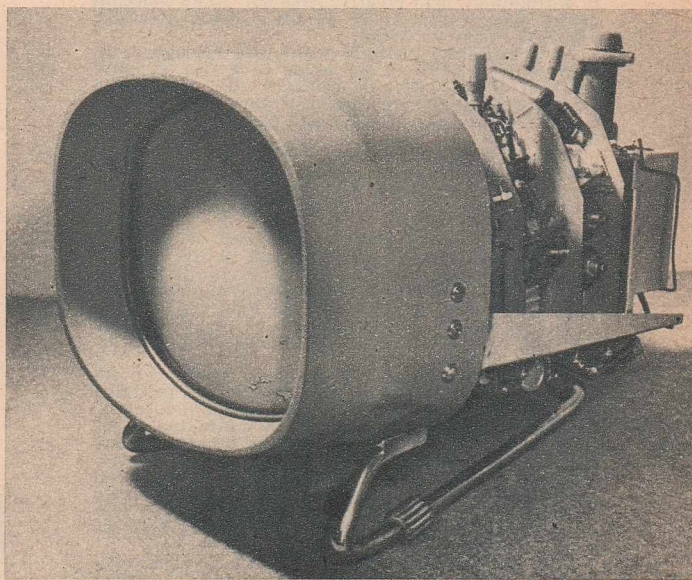
LA MATENARADAN. ÎN VESTITUL MUZEU DIN EREVAN (capitala R.S.S. Arme-
mene) se păstrează 10.000 manuscrite străvechi din cele mai valoroase. Cea mai
prețioasă piesă din muzeu este manuscrisul „Torjestvennik” (în fotografie) datînd din
anul 1205. Fiecare filă a acestui uriaș volum ce cîntărește 34 kg are 51 cm × 70 cm
și este confecționată dintr-o piele întregă de vițel. În document sînt descrise luptele
duse în comun de popoarele armean și gruzin împotriva năvălitorilor selucuzi.

**PRIVIȚI-L CUM
SE ÎMPĂUNEA-
ZĂ...** Are și de ce
să se mîndrească
acest frumos exem-
plar al grădini
zoologice din Ro-
ma.

**TELEVIZOR
PORTABIL CU
TRANSISTORI** —
o interesantă reali-
zare a Institutului
de cercetări pentru
telecomunicații
„A.S. Popov” din
Praga.

E BĂIATI
re a fost bucu-
lui Russel Da-
din Atlanta,
tul Georgia,
A.A., la aflarea
tii că soția a
scut un băiat.
a ținut să co-
nice această no-
te într-un mod
totul original:
enind pe scu-
e literele care
apun cuvintele
băiat” (în ori-
al „It's a boy”).

**CURSE DE...
BOVINE.** În
orașul Rawal-
pindi (Pakis-
tan) se orga-
nizează în
fiecare an —
conform unei
vechi tradiții
— alergări cu
obstacole pen-
tru... bovine.
Spre deosebire
de cursele de
cal însă, la a-
ceste competiții
lipsesc jockeyii.

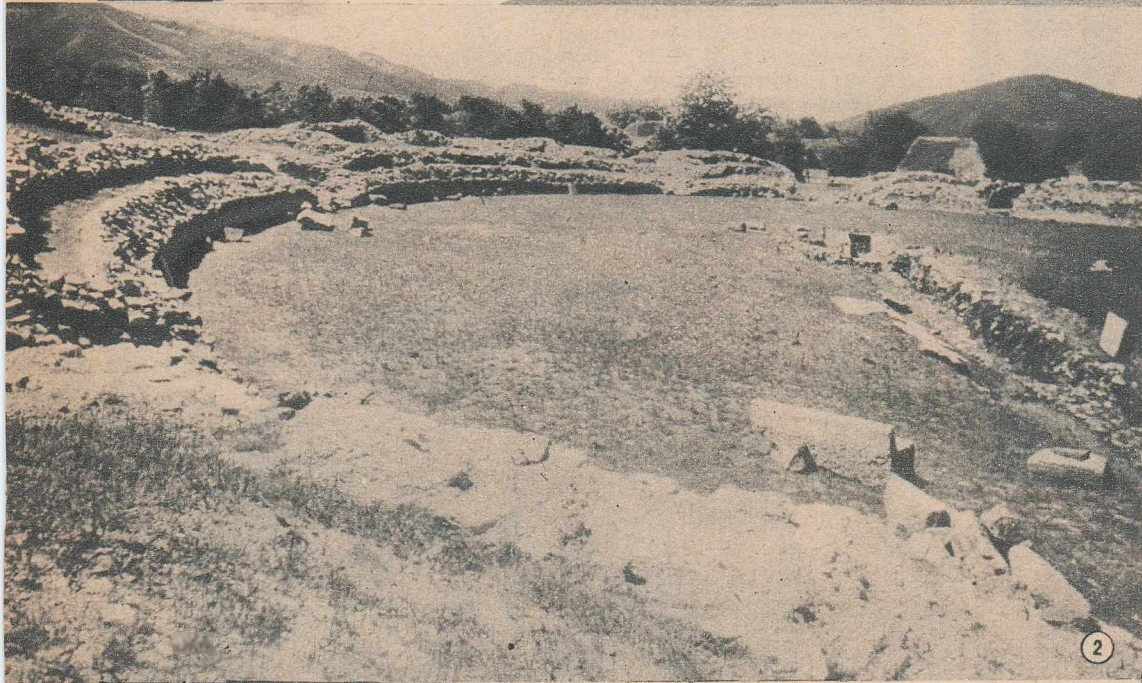
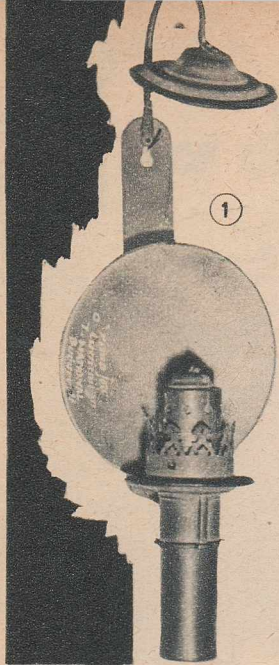
UN CURIOS ACCIDENT s-a petrecut pe străzile Londrei. Un autobuz s-a ciocnit de
un autocamion, urecîndu-se apoi pe trotuarul din dreapta al străzii și lovînd un resta-
urant. Ricosînd din nou, autobuzul a parcurs strada în zigzag, oprindu-se în cele din
urmă în vitrina unui magazin. Bilanțul acestui accident: 18 răniți.

**MARELE TE-
NOR ITALIAN**
Tito Schipa pare
fermeecat de arcu-
șul neîntrecut al
„primașului”. Sce-
na se petrece în
restaurantul „Bé-
ke” din Budapesta,
unde Schipa vine
uneori. Celebru
cîntăreț italian,
azi în vîrstă de
66 ani, conduce
una din clasele de
canto ale Conser-
vatorului din Bu-
dapesta.

în luminile rampei

Cronică
fotografică
veche
și
nouă

T

■ PRIMELE... FAPTE, ARĂTĂRI ȘI OBRAZE
■ DE LA „CIȘMEAVA ROȘIE“ LA „TEATRUL
CEL MARE“ ■ OPAIȚUL CU RAPITĂ ȘI LUMINA
UNUI SECOL ■ GONGUL BOMBARDAT RĂSUNĂ
MAI PUTERNIC CA ORICÎND

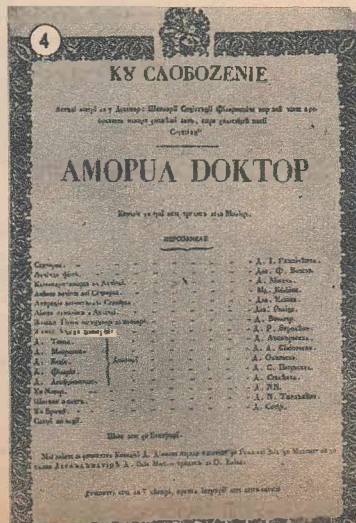
Teatrul românesc numără mai bine de un secol de viață. Timpul scurs — un secol și ceva — nu-i prea lung. Dar dacă e să ne gândim — și trebuie s-o facem — la condițiile istorice vitrege prin care a trecut teatrul românesc de-a lungul timpului, atunci drumul e lung și greu.

Cît timp a apăsât jugul otoman asupra Munteniei și Moldovei și cel habsburgic asupra Transilvaniei, teatrul românesc n-a putut să iasă la lumina zilei. Cum la redeşptarea conștiinței naționale a poporului teatrul avea să joace un rol de seamă, clasele stăpînitoare i-au pus numai piedici și l-au privit totdeauna cu dușmănie. Așa se explică, printre altele, de ce mugurii lui au mijit atît de tîrziu, abia în primele decenii ale secolului trecut, cînd publicul are prilejul să vadă — în fine! — teatru în toată regula: cu fapte (acte), arătări (scene) și obraje (personaje)...

Istoria spune atît: în 1816 Asachi organizează la Iași un spectacol cu pastorală „Mirtii și Hloe“, iar în 1818, la București, Gheorghe Lazăr organizează cu elevii săi un spectacol cu „Avarul“ lui Molière. Acestea au fost primele spectacole în

АХИЛЕФС
ДЪСКИИ
НАСТА АИ КИЕ МЪТАСТ
ИКОДИТОРСКИ ДЪДИИ
АША АТЗЕ ТРАМАТИА
ГЕБЪИЕ АИ НАУА АНДИА
КОДИКЕ ОУКТИНАС
БЪИ НАУА
АИ КИЕ КИЕ ДЪИ И КОДИКЕ НА Д
ИИ
АИ КИЕ КИЕ АИ КИЕ ИИИИ
КОДИКЕ КИЕ НАУА
Наво
ОИ КИЕ КИЕ АИ КИЕ ИИИИ
КОДИКЕ КИЕ НАУА

① Lampa cu ulei de rapiță, folosită la rampa „Teatrului cel mare“, devenit „Teatrul Național din București“.

② Fotografia vă prezintă ruinele amfiteatrului roman de la Sarmisegetuza. În timpul dominației romane, aici au avut loc spectacole cu lupte de gladiatori.

De altfel, vestigiile străvechi care dovedesc existența unor forme de manifestări teatrale încă din epoca elenistică pe pămînturile noastre au fost descoperite la Calatis (Mangalia), Tomis (Constanța) și Histria.

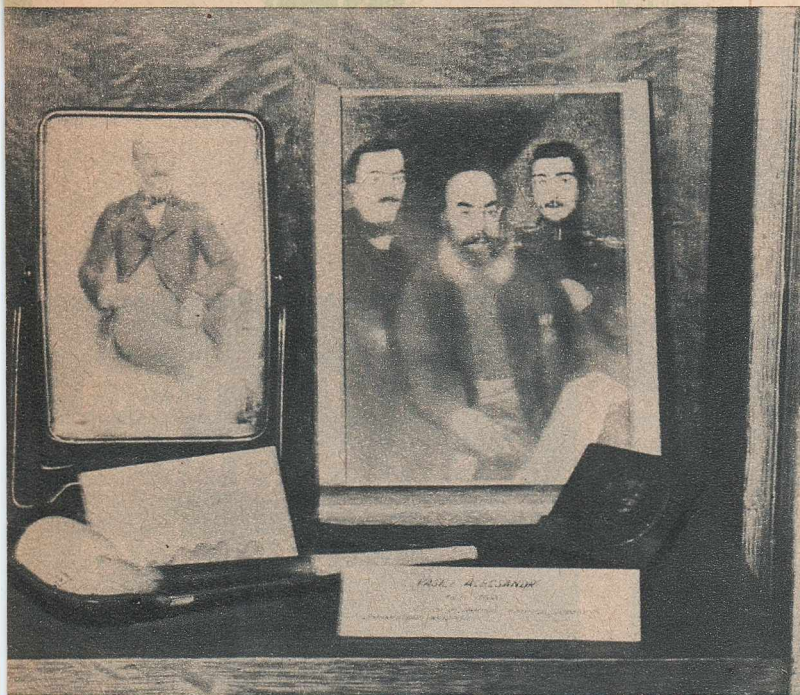
③ „ACHILEFS la SKIRO“ este cea mai veche tipăritură de teatru care ne-a rămas. Ea a fost „îlalmăcită de pe grece“ de Vel Paharnicul Iordache Slatineanu și e datată 1797.

Ne aflăm în perioada teatrului curților domnești. Acum apar primii actori — pelivani, „de cei ce joacă pe funii“, măscăricii (un fel de bufoni „de casă“) și suitarii (bufoni care, în fruntea alaiului domnesc, aveau menirea să facă poporul să rîdă, să fie „vesel“...)

④ Afișul spectacolului „Amorul doctor“ de Molière, jucat de școlarii „Societății Filarmonice“ în 1835.

Iată și „vitrina Alecsandri“!

Bardul de la Mircești poate fi considerat ca primul dramaturg de valoare al literaturii noastre. Alecsandri, care a văzut în teatru — și a făcut din el — un organ „spre biciuirea năravurilor rele și a ridiculelor societății“, rămâne în istoria culturii românești un pionier care a deschis calea celor mai înalte creații literare dramatice la noi.

O rochie... E rochia pe care a purtat-o Matei Millo în „Chirița“ lui Alecsandri. Obiectul acesta de muzeu este privit cu venerație, pentru că de numele lui Millo, unul dintre ctitorii teatrului românesc, se leagă începuturile interpretărilor realiste în teatrul nostru.

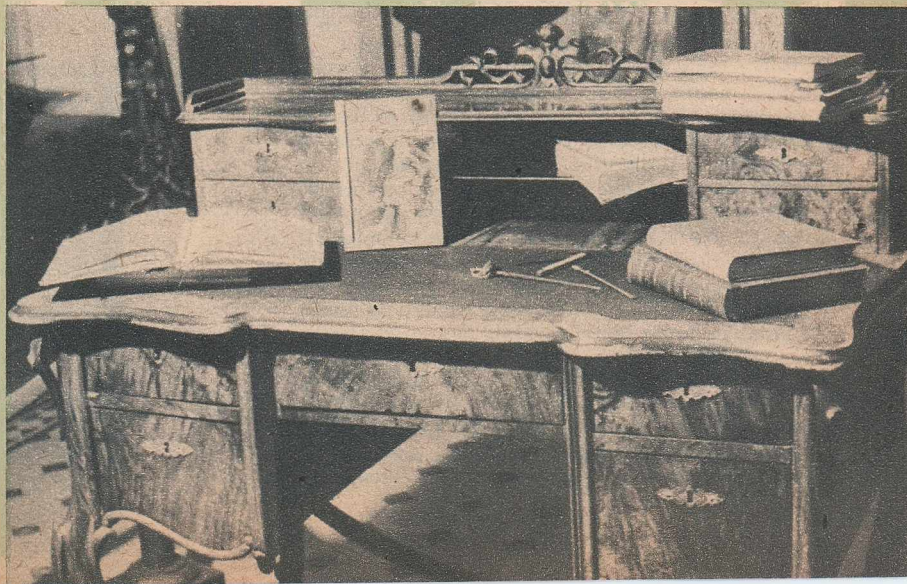
La 1 decembrie 1896 a avut loc inaugurarea noii construcții a Teatrului Național din Iași — datorită strădaniilor depuse de primarul orașului, scriitorul N. Gane, și contribuției materiale a populației ieșene, însuflețită de tradiția mării arte realiste a lui M. Millo.

Reprezentarea de deschidere a stagiunii a constituit o evocare a perioadei de luptă eroică de la începuturile dramaturgiei și teatrului românesc. Cu concursul actorilor State Dragomir, P. Sturza, Aglae Pruteanu ș.a., spectacolul a început cu sceneta ocazională: „Deschiderea teatrului“ de N. Volenti și a continuat cu prezentarea a trei lucrări dramatice, care ofereau o privire retrospectivă asupra dezvoltării dramaturgiei naționale: „Un poet romantic“ de M. Millo, „Muza de la Burdujeni“ de C. Negruzi și un act din „Fântina Blanduziei“ de V. Alecsandri.

Reproducem mai jos medalia bătută în 1896 cu prilejul inaugurării noii clădiri a Teatrului Național din Iași.

La acest birou, Caragiale și-a scris nemuritoare opera. Prezența acestui birou Bidermayer în muzeu te introduce pentru o clipă în intimitatea de creație a lui „Conu' Iancu“.

2

3

Iată-i, în tinerețe, pe Mihail Eminescu (foto 1), Vasile Conta (foto 2), Ion Luca Caragiale (foto 3). Fotografiiile au fost făcute când cei trei erau... sufleri!

În august 1944, lui Hitler au bombardat Teatrul Național din București. Subteranul au fost găsite și gongul. Dar gongul nu a putut fi redus. Gongul teatrului bate, seară de seară de puternic, mai înă-

Grigore Manolescu (sus) în rolul lui Hamlet și C.I. Nottara (dreapta) în rolul lui Ștefan cel Mare din „Apus de Soare” de B. Șt. Delavrancea.

Acești doi mari actori, a căror activitate se confundă cu o perioadă grea dar plină de biruinți din istoria teatrului nostru, au atacat din plin marele repertoriu clasic. Părăsind maniera patetică și declamatorie, cei doi actori—mai întâi Manolescu și apoi Nottara, care l-a urmat—au optat pentru interpretarea realistă, folosind mijloace artistice sobre dar pline de o remarcabilă forță sugestivă. Munca și creațiile lor sînt de neuitat pentru acei care le-au cunoscut, iar pentru tineretul artistic de azi—o pildă vie, insuflețitoare.

limba română! Datorită lor i-a fost mai ușor, în 1834, „Societății Filarmonice”, înghesbate de Ion Cîmpineanu și Heliade Rădulescu, să-și ridice cortina și, cu prilejul acestui prim spectacol, să semneze astfel actul de naștere al teatrului românesc („Societatea Filarmonică” era considerată semisecretă, pentru că avea un program dublu: activitatea culturală se ducea fâțiș, iar cea politică — în ascuns). Cît despre conștiința artiștilor „Filarmonicii”, se știe că ea s-a măsurat cu fața în vîltoarea revoluției de la 1848 (marele actor Aristia, de pildă, care în 1821, pe cînd era actor al teatrului de limbă grecească de la „Cișmeaua roșie”, luptase cu eroism la Drăgășani, participă activ la mișcarea revoluționară pașoptistă și este membru al Gărzilor naționale). În același timp, la Iași, Alexandri, Kogălniceanu și Negruzzi reanimă, la rîndul lor, mișcarea teatrală.

Inaugurarea „Teatrului cel mare” din București are loc la 31 decembrie 1852. De ce „se făcu pe tăcute, cu sfială” această inaugurare, după cum ne-a lăsat scris Cezar Boliac, nu se știe. Cert e însă că revelațiunea a adus atunci nu numai un an nou, ci și un teatru nou — visul și strădania atîtor înaintași. Mai urma ca teatrul să fie un *teatru național*. În 1877 el a fost intitulat „Teatrul Național din București”.

Sămînța aruncată de înaintași — Costache Caragiale, Matei Millo, Mihail Pascaly — încolțește. În deceniile ce urmează dramaturgia originală prinde aripi și, strădanie cu strădanie, se creează „fondul de aur” al literaturii noastre dramatice. Bogdan Petriceicu Hașdeu scrie „Răzvan și Vidra”, aducînd pentru prima oară în lumina rampei masele populare în acțiune; în 1884 are loc premiera capodoperei caragialești „O scri-soare pierdută”, iar în 1902 Al. Davilla scrie și montează „Vlaicu Vodă”. De asemenea, apare trilogia istorică „Apus de soare”, „Viforul” și „Luceafărul” cu care Delavrancea se consacră în literatura dramatică. În același timp, pe scena romînească își face debutul „marea generație” de actori ai teatrului românesc: Grigore Manolescu și Constantin I. Nottara, Aristizza Romanescu, Iulian și Anestin, Ion Petrescu, Iancu Brezeanu. Apare și Paul Gusty, al cărui nume este indisolubil legat de prima școală romînească de regie. Și cum Gusty a cunoscut — ca și Al. Davilla — teatrul lui Stanislavski, spectacolele lui au fost influențate de concepțiile marelui regizor. Iar între cele două războaie, în ciuda indiferenței burgheziei cosmopolite și, ceva mai tîrziu, în ciuda fascismului (ai cărui adepți puneau mîna pe pistol cînd auzeau vorbindu-se de cultură), fondul de aur se îmbogățește: scriu teatru și sînt jucători Lizzi, F. D. ...

OPERA LUI CARAGIALE FACE ÎNCONJURUL LUMII

Tările în care piesele lui Caragiale au fost jucate în ultimii ani: U.R.S.S.; R.P. Albania; R.P. Bulgaria; R.P. Chineză; R.S. Cehoslovacă; R.D. Germană; R.P. Polonă; R.P. Ungară; R.D. Vietnam; Republica Arabă Unită; Argentina; Belgia; Chile; Finlanda; Franța; R.F. Germană; Grecia; Italia; Irak; Olanda; Uruguay și alte țări.

Desen de Rik AUERBACH

Cronica
 FLACĂRII

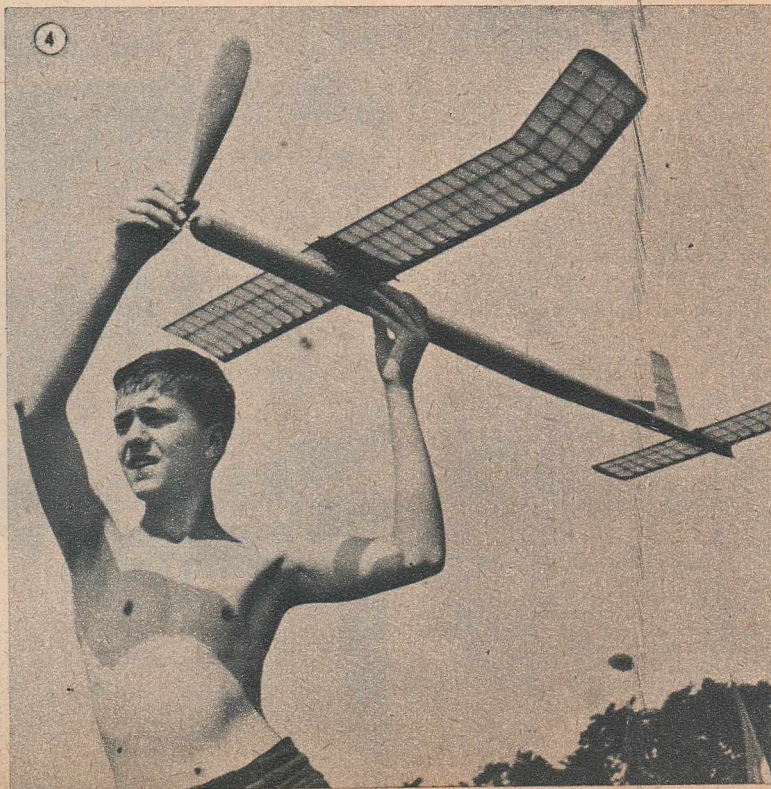

① SECERIȘUL E ÎN TOI
 la G.A.C. Sintana, raionul
 Criș. Colectiviștii și meca-
 nizatorii depun toate efortu-
 rile pentru ca cele 1.100 hec-
 tare de grâu să fie recoltate
 în cel mai scurt timp.

② PARTICIPANTELE la
 lucrările Seminarului interna-
 țional cu tema „Statutul fe-
 meii în dreptul familiei”, or-
 ganizat la București de O.N.U
 în colaborare cu guvernul
 R.P.R., au vizitat Muzeul
 Peleş din Sinaia.

③ CORUL CĂMINULUI
 CULTURAL din Săliște, ra-
 ionul Sibiu, participant la
 cel de-al 6-lea concurs al
 formațiilor artistice de ama-
 tori, faza interregională, des-
 fășurat la Brașov.

④ LA CONCURSUL DE
 AEROMODELE la zbor liber,
 dotat cu cupa „Aurel Vlaicu”,
 disputat la București, concu-
 rentul Constantin Săndule-
 scu din Cluj a obținut
 premiul I la categoria propu-
 lsoare.

TEATRE DRAMATICE, DE
OPERĂ, OPERETĂ, ESTRA-
DĂ ȘI PĂPUȘI

87

40

18

1938

1948

1960

CREȘTEREA NUMĂRULUI TEATRELOR,
REPREZENTAȚILOR ȘI SPECTATORILOR

3.640.000

1948

SPECTATORII

9.431.000

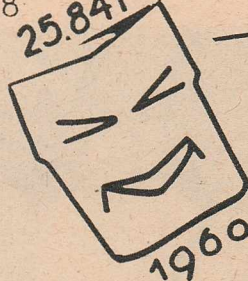
1960

REPREZENTAȚII 1938

3.218

25.841

1960

8.283

1948

Afișul turneului întreprins de Teatrul Național „I. L. Caragiale” în U.R.S.S.

In turneul întreprins în Franța, Naționalul a purtat cu cinste mesajul teatrului românesc. La Paris „Scrisoarea pierdută” s-a bucurat de un frumos succes. În fotografie îi puteți recunoaște pe Constantin Bărbulescu, Cella Dima, Niky Atanasiu, Radu Beligan, Gr. Vasiliu Birlic și Ion Fintesteanu.

2 Comedia lui Mihai Beniuc „În Valea Cucului” reprezintă unul dintre spectacolele mai recente și de succes ale Naționalului. Alături de Birlic au jucat — priviți-i în fotografie — Simona Bondoc, Natașa Alexandra și Al. Giugaru.

3 După 23 August 1944, în noile noastre piese de teatru au început să apară figurile luminoase ale oamenilor noi, eliberați, constructori ai socialismului. Una din aceste piese — „Minerii” de Mihail Davidoglu — a fost prezentată în premieră pe scena Naționalului. În fotografie: Tanți Cocea, N. Pereanu, Ionescu Ghibericon și Emil Bota.

4 O altă piesă care ține de aceste începuturi ale noilor noastre dramaturgii este și „Ziua cea mare” a Mariel Banuș. Pe scara primăriei (în stînga) îl distingem pe inarele și regretatul artist George Timică.

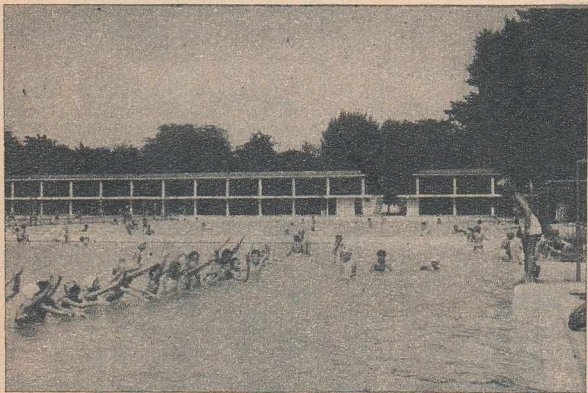
5 Colectivul artistic care a pus în scenă „Maria” de Vasile Iosif, în mijlocul eroilor care au inspirat și cărora le-a fost închinată piesa. În fotografie: Vasile Iosif, Eugenia Popovici, Moni Ghejter, scenograful Tofan și alții.

ELEVII ȘCOLILOR ELEMENTARE ȘI MEDII au marcat încheierea anului de învățămînt prin vesele reuniuni, serbări, carnavaluri. În fotografie: o imagine de la carnavalul organizat în incinta ștrandului din str. Dr. Staicovici, de Clubul sportiv școlar București.

SUTE DE COPII BUCUREȘTENI învață înotul la cursurile special organizate pentru ei la Ștrandul tineretului.

FLACĂRA REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

**ANUL X, nr. 26 (318)
1 IULIE 1961**

Redacția: BUCUREȘTI
Piața Școlții 1
Căuța poștală: 3507, et. 33
Tel. 17.60.10, int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: **Vlad MUȘATESCU.**

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlții „I. V. Stalin”.

COPERTA NOASTRĂ:
Fotografie de A. MIHAILOPOL

Prețuri

2
LEI

A INTRAT ÎN FUNCȚIUNE recent fabrica de celuloză (cu o capacitate de producție de 50.000 tone anual) a Întreprinderii de valorificare a stufului — Brăila. În fotografie: hala de alimentare a cazanelor.

CENTRUL UNIVERSITAR BUCUREȘTI a organizat, la „Restaurantul parcului” de pe malul lacului Herăstrău, o reuniune tovarășească în cinstea celor peste 1.400 de studenți fruntași la învățătură din Capitală, reuniune la care au fost invitați și numeroși tineri muncitori și muncitoare. În fotografie: cițiva dintre participanți, într-o convorbire prietenească.

GUVERNUL ENGLEZ ȘI CEL VEST-GERMAN SUPRALICITEAZĂ
INTRODUCEREA SPANIEI FRANCHISTE ÎN N. A. T. O.
(Ziarele)

Un client disputat.

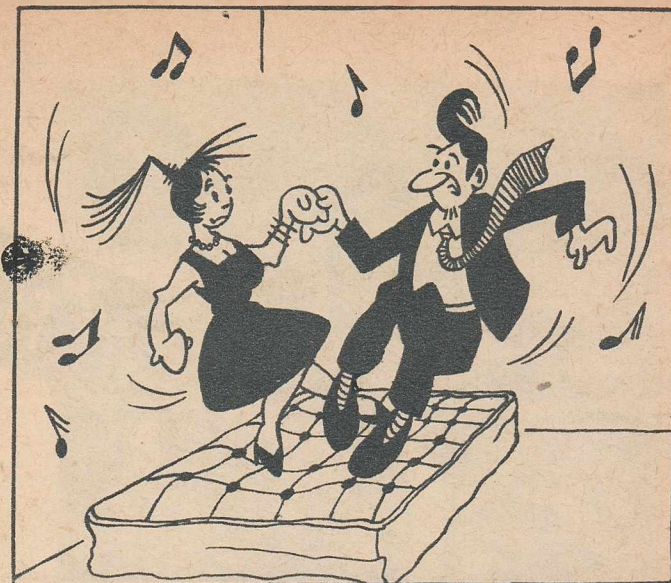
Desen de Rik AUERBACH

UMOR

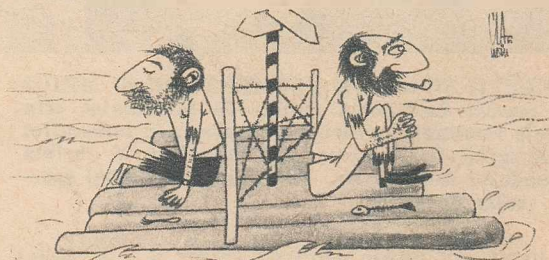
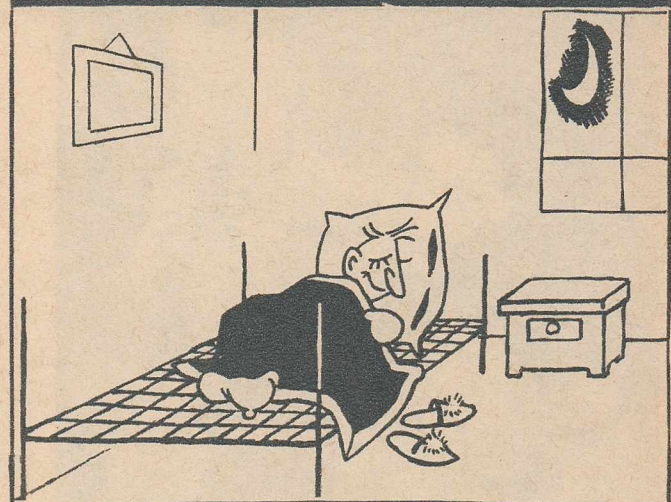
— Eu n-aș fi venit la munte, dar
bărbatu-meu spunea că are nevoie de
liniște.

Desen de Horia ȘTEFĂNESCU

Soluția locatarului de dedesubt.

Desen de C. CRĂCIUN

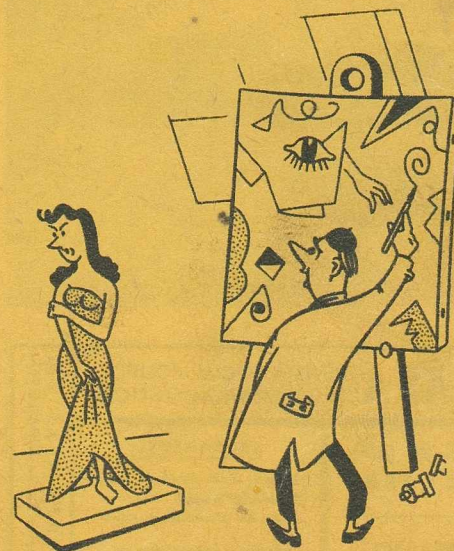
Individualiștii.

Desen de N. CLAUDIU

Minunile ciroului

(Desen de I. CEREPANOV din revista „Ogoniok”)

PRINTRE ABSTRACTIONIȘTII DIN OCCIDENT.

— Nu pricep cum pot unii să pleteze fără model.

(Din „Schweizer Illustrierte” — Elveția)